

ЖЕТА

ЧАСОПИС

5/153 травень 2019

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Глава УГКЦ: «Воскреслий Христос показує, що війна проти України не буде тривати вічно, бо неправда ніколи не має останнього слова»

Зустрічаючи сьогодні воскреслого Христа, ми бачимо, що неправда ніколи не має останнього слова. Як після ночі завжди наступить день, так і війна проти України не буде тривати вічно. У тій правді, у тій істині нам потрібно вистояти. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних у світлий празник Христового Воскресіння в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві.

Співслужили з Головою Церкви Архиепископ Клаудіо Гуджеротті, Апостольський нунцій в Україні, владика Віталій Кривицький, правлячий єпископ Києво-Житомирської дієцезії РКЦ в Україні, владика Богдан Дзюрах, Секретар Синоду УГКЦ, владика Венедикт Алексійчук, Правлячий архиєрей єпархії Святого Миколая з осідком у Чикаго, та владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії.

На богослужінні молилися також Президент України Петро Порошенко з дружиною Мариною, міністр культури Євген Нищук, міністр освіти і науки Лілія Гриневич, Надзвичайний і Повноважний посол Королівства Іспанія в Україні пані Сильвія Хосефіна Кортес Мартін.

Предстоятель наголосив, що ми прийшли, щоб зустріти між нами істинне сонце – воскреслого у славі Спасителя, сила якого перемінила тогочасну імперію, що вбила, забрала гідність від, як вони думали, людини, а натрапили на самого Бога. Ця правда про воскресіння Христове є чимось, що змінює, розширює горизонти, дає надію і нове дихання людині всіх часів і всіх народів. «Ось чому так важливо нам сьогодні відчутти і зрозуміти, що істина, правда про воскресіння Христове є життєдайною», – сказав Блаженніший Святослав.

Коли ми вітаємо когось «Христос воскрес», у відповідь чуємо «Воістину воскрес». «Справді, дійсно, Він воскрес. І в Ньому людське життя набирає цілком іншого сенсу. Зустрівши Воскреслого, ми розуміємо, що справжнє людське життя є чимось набагато більшим, ніж це земне життя. Ми бачимо, що безвихідних ситуацій не буває. Після смерті приходить воскресіння. Так само, як після ночі у світлі сонця, яке сходить, приходить новий день, нове життя, приходить воскреслий Христос, щоб своє життя дарувати нам», – пояснив Глава Церкви.

Видається, вважає проповідник, що сьогодні світ живе в час постправди. Наш світ, навіть сучасна культура, подібні до ночі розгублення, яку пережили учні після того, як Христа розіп'яли і вклали до гробу.

«Часом навіть ми собі думаємо: а чи варто шукати правду?! – риторично запитує Глава Церкви. – Можливо, легше жити без правди, навіщо за неї боротися, навіщо вона взагалі сьогодні потрібна? Але жінки-мироносиці нам кажуть, що кожна людина має у найглибшому закутку своєї особи щось, що дарував їй Господь Бог як внутрішній компас, який завжди буде штовхати і вести людину шукати правду».

І цим внутрішнім святителем особи, вважає духовний лідер українців, є людське

сумління. Воно буде вас будити, гризти і кусати, воно буде вас штовхати шукати правду. Буде нагадувати, що кожна людина має святий обов'язок шукати правду, а знайшовши її, йти за нею. Невідступно. Бо якщо ти будеш йти цією дорогою правди, військо втече, камінь відсунеться, а воскреслий Христос покаже, що правду потрібно, можливо, не так захищати, як свідчити. Бо правда має свою власну силу – таку силу, як світло над темрявою.

«Як важливо сучасній людині відчутти обов'язок шукати правду і йти за нею. Сучасний момент історії України теж скидається на період темної, кромішньої ночі. Ми оточені військами, але найгірше – ми залиті неправдою. Сьогодні багато людей не знають, кого слухати, не знають, що читати. Бо так багато говорять один про одного, що ми, дивлячись один одному в очі, не віримо один одному», – додав архиєрей.

«Скільки неправди сьогодні, як зброї, вживається проти України. У нас краді і крадуть нашу історію, різними сучасними технологіями крадуть правду про людину, щоб знищити її сьогодні. Та й під час виборів як нам багато неправди сказали, щоб вкрасти наше майбутнє», – наголосив Блаженніший Святослав.

За його словами, ми сьогодні зустрічаємо воскреслого Христа за старовинною традицією, яку зберегла УГКЦ, – у момент, коли встає сонце, і співаємо Йому: Ти – наше сонце правди, яке нам життя освітлює!

«Якщо із запечатаного і стереженого військом гробу є вихід, то й ми маємо надію. Нехай цьогорічне свято Пасхи стане свідченням і джерелом надії для нашого народу», – побажав Глава УГКЦ.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав: «Ми спільно маємо нести відповідальність за вибір українського народу»

Хочу всіх заохотити, незалежно від того, хто за кого голосував, хто які мрії покладав на кандидатів, разом об'єднатися, аби будувати вільну незалежну соборну Україну. Таку думку висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у традиційному великодньому інтерв'ю «5-му каналу».

Насамперед Блаженніший Святослав подякував Богу, що в Україні відбулися вибори. «Сам спосіб, як вони проходили, є найкращим взірцем європейської демократії. Думаю, багато хто з представників дружніх держав, які спостерігали за виборами, усі констатували факт, що це було свято демократії», – зазначив він.

Також Предстоятель подякував усім, хто прийшов голосувати, бо це був важливий елемент іспиту на зрілість.

«Якщо говорити про результати, – відзначив Глава Церкви, – побачимо. Каже Господь Бог: по ділах їхніх пізнаєте їх. Що означає цей вибір, який зробив український народ, можливо, ми ще вповні не усвідомлюємо, але сьогодні треба зрозуміти, що ми всі будемо нести відповідальність за того, кого вибрали. Ми будемо нести відповідальність за вибір, який продемонстрували».

На його думку, відповідальність означає не просто спостерігати збоку, що відбувається в державі, а контролювати владу, вимагати від неї все те, що ми, як виборці, голосуючи за певного кандидата, сподівалися в ньому побачити, сподівалися на те, що він, прийшовши на своє служіння, вчинить саме так, як ми на це надіялися.

«Це наш обов'язок, – наголосив Блаженніший Святослав і додав: – Сьогодні як ніколи нашій державі, нашому народу потрібна внутрішня єдність. Нам потрібна єдність, яку ми продемонстрували на Майдані. Це єдність, яку ми вимагали від кандидатів у збереженні європейського курсу розвитку нашої держави. Це єдність, яку показав український народ, захищаючи свою батьківщину від російського агресора. Цієї єдності нам сьогодні потрібно як ніколи».

Глава УГКЦ висловив надію, що в Україні все буде добре. «У пасхальний час воскреслий Христос є джерелом нашої надії. Той, на кого можна цілковито покластися», – сказав Глава Церкви.

«Маю надію на те, що ті фундаменти, засади, цінності, які наші герої проголосили на Майдані, цінності, за які віддають сьогодні життя найкращі сини і доньки нашого народу, цінності, під якими ми розуміємо «вільна суверенна держава», яка є невід'ємною частиною європейської християнської спільноти, ці цінності будуть непорушними», – наголосив Предстоятель. Якщо якийсь політик, вважає Блаженніший Святослав, наважиться змінити чи розвернути Україну з її впевненого курсу до Європи, то накличе велику трагедію як на себе особисто, ми вже мали таких президентів, так і на українську землю.

«Якою буде Україна? Україна буде такою, якою ми, як громадяни, її зробимо, а не ті чи інші політичні сили, і навіть не той чи інший президент. Україна буде такою, якою збудують її власні громадяни», – переконаний Глава УГКЦ.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Храмовий празник парафії Воскресіння Христового

30 квітня, у Світлий Вівторок, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав з пастирським візитом парафію Воскресіння Христового (м. Львів, вул. Городоцька, 319А) з нагоди храмового празника. Тут він звершив Архієрейську Божественну Літургію, в якій йому співслужило численне запрошене духовенство та сотрудники парафії. До спільної молитви у третій день Великодніх свят долучилися парафіяни та гості спільноти храму.

По завершенні Літургії митрополит вручив на честь храмового празника відзнаки кільком парафіянам, а відтак освятив воду, окропив нею вірних та уділив архієрейське благословення.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Відкриття

інклюзивно-ресурсного центру в м. Золочів

16 квітня з благословення Архієпископа і Митрополита Львівського Високопреосвященного владика Ігоря відбулося відкриття Золочівського інклюзивно-ресурсного центру (ІРЦ), де надаватимуть комплексну оцінку розвитку дітей з особливими освітніми потребами, а також проводитимуть з ними корекційні заняття. Участь у відкритті взяв сам владика Ігор, представник Львівської освітньої фундації Анастасія Дишкант, начальник відділу освіти Золочівської РДА Володимир Батошик, представники обласної та районної ради, освітяни, батьки та діти з особливими освітніми потребами.

Слова подяки усім, хто долучився до створення центру, висловили протопресвітер Золочівського протопресвітерату УГКЦ о. Михайло Сукмановський та керівник інклюзивно-ресурсного центру Галина Вороньчак.

ІРЦ знаходиться у м. Золочів, у реабілітаційно-катехитичному центрі парафії бл. Миколая Чарнецького.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

«Ніч милосердя»

в Архикатедральному соборі святого Юра

У Великий понеділок, 22 квітня, в Архикатедральному соборі святого Юра відбувся молитовний вечір «Ніч милосердя». Цей захід під час Страсної седмиці присвятили роздумам над Таїнством Покаяння.

Розпочався вечір Архієрейською Божественною Літургією Передосвячених Дарів, яку звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у співслужінні Преосвященного владика Володимира, єпископа-помічника Львівської архієпархії, сотрудників собору та запрошеного духовенства. Співом Літургію супроводжував молодіжний хор архикатедри.

Відтак Преосвященний владика Володимир поділився з присутніми власним досвідом осмислення Таїнства Покаяння на основі своєї книги «Сповідь як духовна терапія». Вірні мали можливість придбати книгу та поспілкуватися з архієреєм про ідею духовного лікування через Таїнство Примирення з Богом, що відтак є ключем до фізичного і душевного оздоровлення.

Опісля в рамках завершення музично-молитовного марафону «Помилуй мене, Боже. Насліддя святого Андрія Критського» із духовною мистецькою програмою виступив камерний хор «Soli Deo» храму Пресвятої Євхаристії під керівництвом Анастасії Арбузової-Родич.

Основна мета «Ночі милосердя» – заклик до покаяння, тому протягом усього вечора в храмі тривала сповідь, і всі присутні мали можливість звершити Таїнство Покаяння.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Владика Володимир відвідав Свято-Іванівську лавру

23 квітня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав Свято-Іванівську лавру Студійського уставу УГКЦ у Львові. Центральним моментом зустрічі владика з братією цієї славної обителі та її прихожанами стала Літургія Передшеосвячених Дарів. Владиці Володимирі співслужив ієрм. Всеволод (Василь Оліярник).

Після моління архієрей звернувся до присутніх з пастирським словом. Він звернув увагу на час, що його тепер переживає Церква – Страсний тиждень. Цей час є особливим з огляду на свій драматичний зміст. З однієї сторони, він ставить перед очі вірних образ Сина Божого, якого залишили усі, навіть найближчі, і який був розп'ятий страшною смертю на хресті. А з іншої сторони, Страсний тиждень завершується Воскресінням Христа. Саме воно, за словами владика, стало тим, що його не може затьмарити жодна інша подія в історії людства. Владика закликав усіх присутніх добре вдивлятися у цей образ Сина Божого і віднайти себе та своє місце у Його житті.

З окремим словом привітання Преосвященний владика звернувся до монашої братії Свято-Іванівської лаври, особливо до ієрм. Всеволода, який нещодавно святкував свої уродини. Владика зазначив, що ієрм. Всеволод у нових часах став відродителем славної передової традиції цієї обителі, коли тут вирощували різні овочі і фрукти, які ще й постачали до різних церковних закладів. Він побажав ієрм. Всеволоду міцного здоров'я, Божого благословення та успіхів у розвитку, хоча на цей час мало, але досить успішного аграрного сектору діяльності Свято-Іванівської лаври.

Завершився візит Преосвященного владика Володимира до Свято-Іванівської Лаври спільною світліною з усіма присутніми на Літургії та особистими розмовами з людом Божим і братією обителі.

Повідомив єрм. Юстин, синкел у справах монашества Львівської архієпархії

Митрополит Ігор відкрив виставку «Софія»

15 квітня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, урочисто відкрив у Львівському художньо-меморіальному музеї Олени Кульчицької виставку «Софія», присвячену матері Праведного Митрополита Андрія Софії Шептицький. У зустрічі взяли участь представники львівської інтелігенції.

Митрополит зауважив, що «сьогодні художниця в себе в гостях приймає художницю», а директор Національного музею сказав, що у цей день зустрілися дві великі постаті поза часом – Софія Шептицька і Олена Кульчицька.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Іерейське рукоположення Олексія Васьківа

14 квітня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав парафію Вознесіння Господнього (м. Львів, вул. Широка, 81а). Тут у співслужінні численого духовенства він звершив Архієрейську Божественну Літургію, в часі якої рукоположив у священство диякона Олексія Васьківа.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Мальтійська служба допомоги у Львові роздала великодні кошики потребуючим

У Великий четвер, 25 квітня, настоятель храму Воскресіння Христового УГКЦ, що на вул. Городецькій 319а у Львові, о. Сергій Швагла разом з парохом церкви Пресвятої Богородиці Володарки України о. Зіновієм Хоркавим з благословення Високопреосвященного владика Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського УГКЦ, освятили великодні кошики для потребуючих, якими опікується Мальтійська служба допомоги. Загалом було роздано 500 великодніх кошиків.

Освячення відбулося заздалегідь, щоби працівники Мальтійської служби мали достатньо часу розвезти пакунки людям, котрі через стан здоров'я чи поважний вік не можуть прийти до храму. Великодні кошики отримують особи похилого віку, які щодня харчуються на мальтійській благодійній кухні, малозабезпечені багатодітні сім'ї, кризові сім'ї з дітьми, потребуючі люди з порушенням слуху.

Долучатися до допомоги потребуючим можна в будь-який час.

Джерело: Мальтійської служби допомоги

Молитовні чвання у студентському храмі

16 квітня у храмі блаженного священномученика Олексія Зарицького відбулися молитовні чвання для студентської молоді. Розпочалися вони з Літургії Напередосвячених Дарів та продовжилися науками, які провадили семінаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа. Тема чвань: «Йти за Христом». А, отже, говорили про дорогу до Бога і з Богом, а також про різні події та виклики, які супроводжують цей шлях.

Всі люди покликані до учнівства. Спасіння кожному дається просто так, а за учнівство доводиться платити. Людина стає вдячною за страждання тоді, коли починає розуміти

справжній їхній сенс. Саме через страждання кожен може доторкнутися до ран Христа. Також молодь переглянула невеличкий фільм «Цирк метеликів» та обговорила його різнобічно. Фільм відтворює життя людини, яку всі вважають потворною, а себе – «стандартно-нормальними». Проте детально подивившись та проаналізувавши його, можна цілком впевнено сказати, що Бог завжди присутній в часі наших страждань; потрібно лише навчитися приймати їх і віднаходити в них радість, а також приймати інших, краса яких нестандартна та незрозуміла для більшості.

Під час чвань брати провадили своїм співом Ісусову молитву та пісні Тезе з роздумами під гітару.

Джерело: Центр студентського капеланства ЛА УГКЦ

У Львові показали відреставровану картину «Алегорія божественного милосердя»

У квітні в Музеї Пінзеля на площі Митній, 2 у Львові презентували реставровану картину «Алегорія божественного милосердя» невідомого фламандського художника кінця XVII – початку XVIII ст.

«Готувались до презентації півтора року. Реставрували її довгий час. Вирішили презентувати, адже у неї глибока семантика та багатозначність. Гріхопадіння, осмислення та переосмислення життєвого шляху – тема, яка повсякчас турбує людство. Вона неодноразово надихала і давала ґрунт для творчих інтерпретацій», – розповів науковий співробітник Львівської національної галереї мистецтв Андрій Жук.

«Картина потрапила до нас у поганому стані. Не було шматка композиції. Складалось враження, ніби його хтось спеціально вирвав», – говорить художник-реставратор Лілія Островська, котра працювала з картиною протягом півтора року. – Ми підбирали полотно, втрачений реставраційний ґрунт, фарби. Перед тим, як відмалювати із гравюру, робили ціле дослідження. Щоби в першу чергу не пошкодити полотно, а потім – і відновити».

В основі сюжету картини є шлях грішника до прощення гріхів через каяття, що є проявом божественного милосердя. Картина демонструватиметься у Музеї Івана Георгія Пінзеля до 10 червня 2019 року.

За матеріалами: Gazeta.ua

Гімназія «Євшан» долучилась до акції «Посади дерево миру»

15 квітня о. Микола Пришляк, голова Комісії з питань екології Львівської архієпархії УГКЦ, на запрошення директора львівської гімназії «Євшан» п. Божени Назар, навідався до цього навчального закладу. Тут екосвященик разом із вихованцями гімназії висадив на подвір'ї, біля фігури Матері Божої, котра оберігає цей заклад, декілька кущів ялівцю. Захід був проведений в рамках безтермінової акції «Посади дерево миру» та завдяки підтримці Бюро УГКЦ з питань екології.

Звертаючись до гімназистів, отець Микола наголосив: «Це вияв нашої подяки тим, хто пожертвував найціннішим – життям – нашим воїнам, а також пам'ять про те, що потрібно плекати мир в наших душах та у всьому Богом створеному світі».

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Блаженніший Святослав:**«Ми не можемо бути толерантними до зла, але мусимо бути толерантними одне до одного»**

Ми завжди мусимо бути толерантними і з повагою ставитися до іншої особи. Можливо, я абсолютно не погоджуюся з тим, що вона говорить, абсолютно не сприймаю зла, що вона чинить, але вся моя поведінка щодо цієї особи має бути просякнута бажанням їй добра. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у великодньому інтерв'ю «5-му каналу».

У зв'язку з результатами виборів президента України, які поляризували українське суспільство, Предстоятель УГКЦ висловив бажання, щоб наше суспільство було толерантним до ближнього, який поруч із нами. Блаженніший Святослав пригадав слова святого Августина, який говорив: якщо ми хочемо виправити свого ближнього, то спершу мусимо полюбити його. А потім усе те, що ми будемо йому говорити, робити, буде нічим іншим, як виявом нашої любові до нього. Якщо ми не можемо його полюбити, то краще мовчати. «Мовчи, але працюй на добро. Думаю, що це рецепт справжньої толерантності», – додав Глава УГКЦ.

Водночас, на його переконання, ми не можемо бути толерантними до зла, не можемо бути толерантними до чогось, що є руйнівним. Бо всяке зло є подібне до міні сповільненої дії. Ми повинні протистояти злу саме через те, що воно є шкідливим, небезпечним. Воно забирає життя.

«І коли якась людина чинить зло, ми повинні вберегти її від злого вчинку. Маємо допомогти їй зрозуміти, у чому полягає добро і свідомо й добровільно це добро обирати. Якщо ми так чинитимемо, то виявлятимемо повагу до іншої людини, будемо толерантними до думки іншого», – вважає Блаженніший Святослав.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

У Києві презентували нову книжку, присвячену Блаженнішому Любомиру

23 квітня в інформаційному агентстві УНІАН у Києві презентували нову книжку із серії «Видатні українці», присвячену Блаженнішому кардиналу Любомиру. Участь у презентації видання на прес-конференції взяли голова прес-бюро Київської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви і духівник спільноти «Покоління Любомира» о. Андрій Боднарчук, директорка видавництва мотиваційної літератури ІРІО Ольга Іванова та письменниця, авторка книжки «Любомир Гузар» Ольга Опанасенко.

Отець Андрій Боднарчук, ділячися своїми враженнями від книжки, зазначив, що історія життя Блаженнішого Любомира має навчити кожного, як бути людиною, такою як він: «Це, власне, інструкція дороги до того, як бути людиною. Хто читатиме цю книжку, ознайомлюватиметься із реальним героєм – видатним українцем Любомиром. Впевнений, що ця серія книг сприятиме, що і її читачі будуть уподібнюватися до цих видатних людей».

Як зазначила Ольга Іванова, це перша книга у серії, що розрахована як на дорослу, так і на дитячу аудиторію, і має допомогти дорослим донести дітям знання про видатних українців: «У нас була успішна серія про видатних людей світу, і ми вирішили, що варто зробити серію про видатних українців. Почали складати списки,

розмовляти з батьками і проводити фокус-групи про те, про кого батькам хотілося б прочитати своїм дітям. Так народилася серія «Видатні українці», до якої увійшли книжки про тих українців, які прославили Україну на весь світ. Це можуть бути наші сучасники, можуть бути люди, які жили не в нашому столітті, – наприклад, Роксолана. Так торік ми почали цю серію», – повідомила директорка видавництва.

За її словами, постать Блаженнішого Любомира була обрана тому, що він відродив Українську Греко-Католицьку Церкву, а також через те, що на прикладі його долі можна зрозуміти, як завдяки людським якостям можна досягнути успіху. «Не обов'язково бути для цього нахабним, цілеспрямованим, а можна просто залишатися людиною і культивувати в собі ці якості», – підкреслила Іванова. Вона зазначила, що половина книжки присвячена дитинству Гузара, людям з його оточення в той період. «Якщо цю книжку читатимуть і батьки, і діти, то з цих історій дуже легко вийти на розмову з дитиною про те, що в неї відбувається в житті, які стосунки з близькими – дітьми, вчителями, іншими дорослими. Також відмінністю цієї книги є те, що після кожної глави є питання для обговорення. Бо не кожен із батьків може поставити питання своїй дитині, щоб почати діалог. Тому ми вирішили, що в нашій серії книжок для дітей і дорослих це буде», – сказала видавниця.

Своєю чергою авторка праці повідомила, що вивчила багато матеріалів про Л.Гузара, спілкувалася з людьми, які контактували з Блаженнішим, відвідала деякі місця, в яких він побував. «У спогадах про нього люди згадували, як він їм допомагав і як він просто випромінював світло. Крім того, що я багато читала, я дивилася відео з ним. І мені здавалося, що я дуже багато з ним спілкувалася», – сказала Ольга Опанасенко.

Як повідомила пані Іванова, книга з'явиться у торговельній мережі після Великодня, а поки що її можна придбати в інтернет-магазині видання за передзамовленням. Перший наклад – тисяча примірників. Сьогодні 15 екземплярів книжки директорка видавництва передала о. Андрію Боднарчуку для благодійного фонду «Карітас-Київ». Ольга Опанасенко нагадала, що у серії «Видатні українці» вже вийшли книжки: «Роксолана», «Ігор Сікорський», «Леонід Каденюк», «Валерій Лобановський», «Кузьма Скрябін», а також готується видання «Марія Приймаченко».

Прес-служба Київської архієпархії

Вшанування пам'яті владика Юліана (Вороновського)

17 квітня, з нагоди 25-ліття інтронізації світлої пам'яті владика Юліана (Вороновського), першого єпископа Самбірсько-Дрогобицької єпархії, у катедральному соборі Пресвятої Трійці в м. Дрогобич Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор очолив Літургію Напередосвячених Дарів. Співслужили архієпископу Преосвященний владика Ярослав, єпарх Самбірсько-Дрогобицької єпархії, Преосвященний владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, протопресвітери та священники єпархії.

Після завершення Літургії владика Ігор у слові до вірних звернув увагу на постать старозавітного патріарха Йосифа. «Господь провадив Йосифа трудною дорогою», – зазначив митрополит. На життєвому шляху Йосиф зустрівся з помстою рідних братів, які із задрощів спершу хотіли вбити його, а решті продали чужинцям. Однак Бог не покинув Свого слуги. За його терпеливість і вірність Господь вчинив його старшим над домом Потіфара. Потім за чесноту чистоти, несправедливе ув'язнення з Господнього натхнення фараон поставив його у Єгипті першим після себе, довіряючи свою печатку, що означало велику владу. «Так благословить Господь своїх вірних слуг, які цілковито довіряють йому, – наголосив владика Ігор. – Адже по-людськи здавалося б, що кинути людину в колодязь, продати чужим людям, потім бути кинутим у в'язницю – це кінець життя і кар'єри. Довіряймо щиро Господу, який має свої відмінні плани від людських, що завжди закінчуються успіхом».

Відтак митрополит очолив панахиду за упокій душі владика Юліана Вороновського. По цьому в Центрі душпастирства молоді в м. Дрогобич відбулась презентація книжки-спогадів «Владика Юліан Вороновський». Захід організувала парафія катедрального собору Пресвятої Трійці. У ньому взяли участь владика, духовенство єпархії та дрогобичани. Презентацію провадив о. Тарас Гарасимчук – парох парафії Пресвятої Трійці та упорядник книги-спогадів, а також Світлана Фариневич, яка займалась літературною редакцією книги.

У Северодонецьку на Луганщині греко-католики вперше на Великдень молилися у власному приміщенні

Цього року Великдень для греко-католиків Северодонецька на Луганщині видався особливим, адже вперше наша спільнота молилася у власному приміщенні Пасторально-соціального центру Донецького екзархату УГКЦ по вул. Першотравневій, 26 у м. Северодонецьку. За минулий рік тут зроблено ремонт в частині приміщення та облаштована парафіяльна каплиця Успіння Пресвятої Богородиці.

Вже традиційно пасхальну радість з нами розділив владика Теодор, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії, який очолив Великодне богослужіння, сказав проповідь та поблагословив наших вірних, серед яких останнім часом досить багато військових із Західної України.

Владика Теодор передав вітання від вірних Тернопільсько-Зборівської архієпархії та зокрема від митрополита Тернопільсько-Зборівського Василія Семенюка.

Вірні греко-католики Северодонецька у цей Пасхальний час єднаються у вірі та молитві з усіма нашими братами та сестрами в Україні та по всьому світі!

о. Юрій Юрчик для Департаменту інформації УГКЦ

У Львові провели щорічну конференцію про перспективи оновлення Місяцеслова УГКЦ

2 травня у Львові, в Патріаршому домі УГКЦ, відбулася щорічна науково-практична конференція «Місяцеслов УГКЦ: перспективи оновлення». Організатори події – кафедра літургійних наук філософсько-богословського факультету УКУ в співпраці із Патріаршою літургійною комісією УГКЦ. Захід розпочався засіданням голів єпархіальних комісій.

Питання літургійного календаря, а також пов'язані із ним виклики нашої Церкви, – цим складовим була присвячена тема цьогорічної події. Крім того, спікери також говорили про проблемні питання тропарів і кондаків Місяцеслова УГКЦ, синаксарні читання Місяцеслова, а також про єдність і різноманіття у місяцесловах.

Учасники події – представники Патріаршої літургійної комісії УГКЦ, викладачі та працівники кафедри літургійних наук та інших кафедр філософсько-богословського факультету УКУ, студенти ліценціатських, магістерських та бакалаврських програм, а також всі, хто цікавиться літургійною тематикою.

Зазначимо, що науково-практична конференція на літургійну тематику у Світлий четвер проводиться організаторами кілька років поспіль. Вона присвячена важливим аспектам літургійного життя як УГКЦ, так і Вселенської Церкви загалом.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Нічна проща чоловіків у Страдч

У Лазареву суботу, 21 квітня, відбулася чоловіча нічна проща: близько 150 мужчин вирушили увечері з Архикатедрального собору святого Юра до відпустового місця у с. Страдч. Проща під гаслом «Лазарю, вийди» об'єднала різні спільноти Львова, мирян різних конфесій із Львівської області, інших областей України та навіть з Італії.

Учасники звершили прощу як у особистих намірах, так і в спільному – за сімейні цінності та за нашу країну. Організатори – Харизматична греко-католицька спільнота віднови у Святому Дусі при храмі Свв. Володимира і Ольги «Благословення», Центр підтримки сім'ї та Комісія у справах родини УГКЦ. Прощу благословив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, а духівниками стали о. Тарас Фітьо та о. Василь Нестер.

Джерело: Центр підтримки сім'ї

УГКЦ проведе молодіжні форуми відповідальних людей

Команда організаторів Всеукраїнського форуму відповідальних людей та Патріарша комісія у справах молоді УГКЦ інтегруватимуть нові ідеї та можливості у розвиток молоді. Для цього у найближчі півроку в шістьох містах країни буде проведено низку форумів, у яких можуть взяти участь люди, що готові змінювати себе та своє оточення задля кращого майбутнього.

Форум відповідальних людей – це платформа для знайомства, комунікації та зачаткування спільних проектів для громадських активістів, представників духовенства, волонтерів, студентів, бізнесменів та просто відповідальних людей України.

Спікери з різних сфер діяльності охоче розповідатимуть про свої історії успіху, поділяться цінними думками, а також надихнуть на нові починання тих, хто був готовий не чекати змін, а творити їх вже сьогодні.

У 2017 році вдалось провести такі форуми, на які завітали сотні учасників, а також представники Австралії та Польщі, у трьох містах: Львові, Червонограді та Кривому Розі. У 2019 році форуми відповідальних людей охоплять такі міста:

21 травня – Полтава;

4 червня – Дніпро;

13 червня – Дрогобич;

28 вересня – Чернівці;

10 жовтня – Кам'янець-Подільський;

II половина жовтня – Червоноград

22-23 листопада – Львів.

Координатор форумів відповідальних людей – Орест Гевак (097 581 32 70), секретар Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

У Братиславі вірні УГКЦ вперше заспівали «Христос воскрес!» українською мовою

У Великодню неділю, 28 квітня, у храмі святої Розалії, що в районі Ламач міста Братислава, уперше за останні десятиліття відбулося Пасхальне богослужіння українською мовою для вірних УГКЦ, які проживають у столиці Словаччини та околицях. Святкова Літургія українською здійснилася на прохання та з благословення голови Пасторально-міграційного відділу Патріаршої курії УГКЦ єпископа Йосифа Міляна і з дозволу місцевого єпископа Братиславської єпархії ГКЦ у Словаччині Петра Руснака, а також за сприяння Посольства України в Словаччині та неабиякої підтримки старости району Ламач Лукаша Баяцького.

Майже три сотні українців, які проживають у Братиславі та її околицях, прийшли цього недільного ранку на першу україномовну Великодню відправу. Святкову Службу Божу в переповненому храмі, яку очолив Генеральний вікарій для католиків візантійського обряду в Австрії отець Юрій Коласа у співслужінні з отцем Петером Саболом, канцлером Братиславської єпархії ГКЦ у Словаччині, розпочали з обходу довкола храму та радісного багатоголосного «Христос воскрес! Воїстину воскрес!»

На початку богослужіння отець Юрій привітав усіх присутніх від імені Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, передаючи всім вірним його найщиріші побажання та запевнення батьківської молитви з нагоди такої історичної події. Отець Юрій переказав щирі вітання для вірних УГКЦ та подяку представникам Посольства від владики Йосифа Міляна.

Свої вітання українським греко-католикам передав і єпископ Петер Руснак, які від його імені озвучив отець Петер Сабол: «Щоб воскреслий Христос у цей день наповнив ваші серця новим життям та радістю!»

Отець Юрій Коласа після відправи та зустрічі з українцями, які живуть і працюють у Братиславі, поділився своїми враженнями: «Я не очікував такої кількості вірних. Був дуже зворушений, коли бачив на очах людей слози радості; вони нарешті відчували присутність і опіку своєї материнської Церкви. Багато наших земляків підходили до мене, дякували і раділи з того, що нарешті дочекалися моменту, коли український священник очолив Літургію українською мовою».

Богослужіння закінчилося традиційним освяченням великодніх кошиків.

Варто зазначити, що пан Баяцький та пан Мушка домовилися про надання храму святої Розалії для подальшого користування українській греко-католицькій громаді у Братиславі. Наступне богослужіння відбудеться 16 червня 2019 року на свято Зіслання Святого Духа.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Папа запросив провід УГКЦ до Риму на нараду щодо ситуації в Україні

4 травня 2019 року Ватиканський прес-центр поширив таке повідомлення: «У складній та делікатній ситуації, в якій перебуває Україна, Святіший Отець Франциск вирішив запросити на 5 та 6 липня 2019 року до Риму Верховного Архієпископа, членів Постійного Синоду та Митрополитів Української Греко-Католицької Церкви.

В зустрічі також братимуть участь очільники дикастерій Римської Курії, що займають питаннями, які стосуються країни.

Цією зустріччю Святіший Отець бажає висловити свою близькість Українській Греко-Католицькій Церкві, що здійснює душпастирське служіння як на батьківщині, так і в різних місцях світу.

Крім того, ця зустріч стане черговою нагодою для поглиблення відомостей про життя та потреби України з метою визначити способи, якими Католицька Церква, а особливо, Греко-Католицька Церква, може дедалі ефективніше посвятитися проповіданню Євангелія, зробити внесок у підтримку страждаючих та сприяння мирові, в порозумінні, наскільки це можливо, з Католицькою Церквою латинського обряду та іншими Церквами й християнськими спільнотами».

Як повідомив Блаженніший Святослав у коментарі Департаменту інформації УГКЦ, це є добра новина для Української Греко-Католицької Церкви і для всієї України, тому що такий спосіб зустрічей відповідає найвищому рівню уваги до нас з боку Римської Апостольської Столиці.

За його словами, прецедентів таких зустрічей не було майже ніколи. «Такого типу зустрічі належать до внутрішньої практики Ватиканської курії, коли намагаються зрозуміти, яким чином діяти з приводу тих чи інших подій, обставин чи ситуацій», – сказав Глава УГКЦ.

Предстоятель УГКЦ пояснив, що коли Святіший Отець особисто разом з очільниками певних дикастерій (міністерств) Римської курії зустрічається з очільниками тої чи іншої Церкви, – це є спосіб опрацювання перспективної стратегії на майбутнє.

Ця стратегія, розповів Блаженніший Святослав, завжди артикулюється навколо трьох пунктів. Перше – підтримка Церкви, яку хочеться вислухати й зрозуміти, яким чином Святіший Отець особисто може діяти, щоби підтримати таку Церкву.

Друге – подбати про належне скріплення цієї Церкви. «Тобто Святіший Отець хоче, аби наші всі митрополити і члени Постійного Синоду мали можливість особисто представити ті чи інші важливі питання життя Церкви в Україні і за кордоном, які, на думку наших владик, є сьогодні найважливішими. Таким чином наша Церква братиме участь в опрацюванні бачення та стратегії Ватикану по відношенню до української держави та світової української громади. І оскільки будуть присутні очільники тих виконавчих структур Римської курії, то одразу будуть формулюватися певні механізми діяльності, аби можна було належним чином скріпити нашу Церкву», – пояснив Глава УГКЦ.

І третє – забезпечити органічний розвиток УГКЦ відповідно до тих викликів, якими сьогодні живе українська Церква в Україні і за кордоном.

На переконання Блаженнішого Святослава, така зустріч справді є ознакою глибокого зацікавлення Святішого Отця питаннями України назагал і питаннями УГКЦ зокрема. «Це є дуже важливий сигнал підтримки нашої Церкви, а також початок дуже серйозної праці, щоби можна було забезпечити належний розвиток нашої Церкви у її структурах, у її пастирській діяльності в Україні і за кордоном», – додав Предстоятель УГКЦ.

Джерело: «Vatican News», Департамент інформації УГКЦ

Папа: Молімося за тих, які не можуть знайти працю!

Вітаючи паломників з різних кінців світу й Італії, Святіший Отець присвятив кілька думок споминові святого Йосифа робітника та початкові Марійського місяця.

Зустрічаючись 1 травня з прочанами, які зібралися на площі Святого Петра у Ватикані на загальну аудієнцію, у прикінцевих вітаннях Папа Франциск присвятив кілька думок літургійному аспектові цього дня. Скеровуючи окрему думку до молоді, літніх людей, хворих і молодят, він сказав: «Сьогодні відзначаємо спомин святого Йосифа робітника. Нехай же постать смиренного трудівника з Назарету завжди спрямовує нас до Христа, підтримує жертвність тих, які роблять добро, і заступається за тих, які втратили роботу й не можуть знайти нову. Молімося особливо за тих, які не мають праці, що є загальносвітовою трагедією цього часу», – закликав Святіший Отець.

А вітаючи польських прочан, Папа нагадав, що «літургійний спомин святого Йосифа робітника впроваджує нас у Марійський місяць травень». «Під час традиційних травневих богослужінь віряйте Богородиці особисті, родинні та ваших близьких потреби. Моліться за Церкву, батьківщину та за мир у світі», – заохотив він.

Джерело: «Vatican News»

Папа Франциск: Бог не є автором зла

Навіть серед найбільших випробувань Господь Бог не залишає нас наодинці з ними, а якщо відчуваємо спокусу чинити зло, відкидаючи братерство й прагнучи абсолютної влади, то пам'ятаймо, що Ісус переміг її задля нас. Такими думками Папа Франциск поділився з прочанами, які в середу, 1 травня, зібралися на площі Святого Петра у Ватикані на загальну аудієнцію, яку він присвятив черговому проханню з Господньої молитви, яке звучить: «Не введи нас у спокусу», або ж: «Не дозволяй нам впасти у спокусу».

Святіший Отець зазначив, що молитва «Отче наш» розпочинається «спокійно», від пробудження прагнення сповнення «великого Божого задуму». Потім погляд зосереджується на житті, спонукаючи просити «насущного хліба», а далі – на міжособистісних стосунках. А з передостаннім проханням «наш діалог з небесним Отцем входить, так би мовити, у суть драми, тобто на територію зіставлення між нашою свободою та нашіптуваннями лукавого».

За словами Наступника святого Петра, використаний в оригіналі в Євангеліях грецький вираз непросто точно перекласти, а тому всі сучасні переклади «дещо шкутильгають». Але щодо одного можемо «однодушно погодитися»: як би не переклався текст, «мусимо виключити, що це Бог є головною дійовою особою спокус, які тяжіють над людською дорогою», нібито Бог влаштовує засідки для Своїх дітей.

«Інтерпретація такого характеру, – наголосив Папа, – суперечить, насамперед, самому ж текстові, й віддаляє від того образу Бога, який нам об'явив Ісус. Не забуваймо, що Господня молитва починається словом «Отче». А батько не розставляє пастки на своїх дітей. Християни мають справу не з заздрисним Богом, що змагається з людиною, або ж розважається, влаштовуючи нам випробування. Така картина відповідає різним поганським божествам».

У цьому контексті Святіший Отець нагадав про слова з Послання святого Якова про те, що Бог «нікого не спокушає». Навпаки, наш Отець не є автором зла, а коли зло напосідає на людину, «Він змагається пліч-о-пліч з нею, аби визволити її від нього». Випробування та спокуса були «в таємничий спосіб» присутні в житті Ісуса, і в цьому досвіді «Божий Син повністю став нашим братом». І саме євангельські сторінки, які про це розповідають, показують нам, що «найскладніші прохання з «Отче наш», якими завершується молитва, вже вислухані: Бог не покинув нас самотніми, але в Ісусі об'являється як Бог-з-нами».

«Якщо ми спокушувані коїти зло, заперечуючи братерство з іншими та прагнучи абсолютної влади над всім і над усіма, Ісус вже переміг за нас цю спокусу: це підтверджують перші сторінки Євангелій», – сказав Папа, посилаючись на розповіді про початок прилюдного життя Ісуса, який після Хрищення в Йордані провів сорок днів у пустині, перемігши спокуси сатани.

«Але також і в період найвищого випробування Бог не залишає нас наодинці з ними, – вів далі Святіший Отець. – Коли Ісус відійшов на молитву в Гетсиманії, Його серце охопила невимовна тривога, як Він Сам зізнався учням, і Він відчув самотність та покинення: самотній, маючи на Своїх плечах наслідки всіх гріхів світу. Самотність і невимовна тривога. Випробування настільки несамовиті, що трапилося щось неочікуване: Ісус ніколи не жebraв любові до Себе, але тієї ночі відчував смуток на душі аж до смерті, тож просив Своїх друзів: побудьте тут і чувайте разом зі мною».

Як нагадав Папа, учні не спромоглися чувати й задрімали. Бог, натомість, чуває. У найважчі хвилини нашого життя, в період найбільшого страждання, «Він чуває з нами, бореться разом з нами». Чому? Бо є Отцем, а «батько не покидає своїх дітей».

Свої роздуми Святіший Отець завершив молитвою: «Віддали від нас, Боже, період випробування та спокуси. Але коли настане ця хвилина, Отче наш, покажи нам, що ми не самі. Ти – Отець. Покажи нам, що Христос вже взяв на Себе тягар також і цього хреста. Покажи нам, що Ісус кличе нас нести його разом з Ним, з довір'ям вручаючи себе Твоїй Отчій любові».

Джерело: «Vatican News»

Вислуженому Папі Венедиктові XVI виповнилося 92 роки

16 квітня 1927 року в маленькому баварському містечку Марктль-ам-Інн на півдні Німеччини, в родині офіцера поліції Йозефа Ратцінгера народився син, який того ж самого дня був охрищений та отримав ім'я Йозеф Алоїз. Через 78 років, 19 квітня 2005 року, його обрано Наступником святого Петра і він взяв ім'я Венедикт XVI. Згодом, передавши кермо Петрового човна своєму наступникові, він присвятив решту свого життя молитві за Церкву, за кожного з нас.

Після закінчення семінарії у Фрайзінгу, 29 червня 1951 року Йозеф отримав священниче рукоположення. Через чверть століття, 25 березня 1977 року, святий Папа Павло VI призначив професора богослов'я о. Йозефа Ратцінгера Архiepіскопом Мюнхена і Фрайзінга; 28 травня того ж року він прийняв єпископські свячення, а через місяць Папа підніс його до кардинальської гідності. 1981 року святий Іван Павло II призначив його префектом Конгрегації віровчення, яку він очолював до 2005 року, тобто до обрання на Наступника святого Петра.

Проминуло шість років відтоді, як тепер вже вислужений Папа зрікся Петрового служіння та пообіцяв безумовний послух і шану своєму наступникові, вірно дотримуючись свого слова. Папа Франциск також глибоко шанує свого попередника, що неодноразово засвідчив як у своїх промовах, так і особистими жестами, відвідуючи його при різних нагодах. Так, увечері 15 квітня, з нагоди початку Страсного тижня, Папа Франциск відвідав Венедикта XVI в монастирі «Mater Ecclesiae», щоб особисто скласти йому великодушні побажання. Зустріч також стала нагодою для Святішого Отця скласти своєму попередникові щирі привітання з нагоди 92-річчя.

Що можемо побажати Венедиктові XVI у цьому контексті? Мабуть, того, щоб він і надалі міг у спокої переживати цей час, з усіма плодами й радощами, які випливають із близькості з Богом. І щоб це послання радості й миру в приготуванні до зустрічі з Господом було сприйняте спільною Церквою як багатство. Щоб всі ми відчували плоди його молитви за нас, щоб збагнули його духовне служіння для Церкви.

Джерело: «Vatican News»

Апостольський Нунцій при ООН про захист прав літніх людей

Виступаючи під час засідання робочої групи ООН з питань старіння населення, Апостольський нунцій та Спостерігач Святого Престолу при структурах ООН в Нью-Йорку архієпископ Бернардіно Ауза вказав на важливість пошани до літніх людей як живої пам'яті народу та захисту прав людини на кожному етапі її життя.

Саме на цьому наголосив ватиканський дипломат під час 10-ї сесії безстрокової робочої групи ООН з питань старіння населення, що проходила від 15 до 18 квітня на тему «Заходи щодо сприяння забезпеченню й захисту людських прав літніх людей».

Доповідач зазначив, що літні люди набагато частіше, ніж інші верстви населення, страждають внаслідок бідності, захворювань, соціального виключення, зловживань, відсутності якісних продуктів харчування, помешкання та медичного обслуговування. Він запропонував учасникам сесії зосередитися на двох темах.

Перша з них – це тема виховання і навчання, в контексті якої наголошується, що літні люди, будучи «живою пам'яттю народу», можуть допомогти кожному пізнати своє коріння й краще усвідомити власну гідність. Друга тема, яку запропонував архієпископ Ауза, – це соціальний захист і безпека. Її важливість пов'язана з тим, що інтереси літніх людей не вважають пріоритетними, розглядаючи їх «непродуктивними» й «непотрібними», а іноді навіть тягарем для уряду й суспільства. Виявом такого ставлення до літніх людей, за словами ватиканського дипломата, є відсутність відповідного соціального захисту та соціальної безпеки, а в деяких країнах узаконена евтаназія та асистоване самогубство зазіхають на життя літніх людей, що є хворими й уразливими. «Святий Престол категорично засуджує такі дії та закликає до захисту старших людей від таких нападів», – наголосив він.

Представник Святого Престолу наголосив, що найефективніший спосіб захисту літніх людей полягає в дотриманні прав людини на кожному етапі її життя. Такий підхід, на його думку, допоможе уникнути подальшої фрагментації системи людських прав через створення численних вузькоспеціалізованих груп нових і конкуруючих прав. Це сприятиме також поширенню солідарності, яка не розділяє покоління, а об'єднує їх.

На завершення доповідач цитував слова Папи Франциска, які він промовив під час проповіді на свято Стрітєння Господнього в лютому 2018 року: «Ми ніколи не повинні залишати інших, ніколи не повинні відкидати жодне покоління; натомість ми щодня повинні супроводжувати одні одних, з Господом у центрі. Бо якщо молоді люди покликані відкривати нові двері, то літні люди мають ключі».

Світлана Духович, «Vatican News»

Ватиканський дипломат про новітні технології і боротьбу з торгівлею людьми

Новітні технології, з одного боку, можуть стати інструментом злочину в руках торговців людьми, а з іншого боку, можуть допомогти боротися з цим феноменом, – зазначив Постійний представник Святого Престолу при ОБСЄ монсеньйор Януш Урбанчик, виступаючи під час конференції, присвяченої використанню новітніх технологій для протидії торгівлі людьми, що відбулася 8 і 9 квітня у Відні.

У своїй доповіді ватиканський дипломат зауважив, що, незважаючи на швидкий розвиток технологій, багато людей не мають можливості користуватися цими досягненнями, а з іншого – існують випадки використання нових технологій з метою визискування тих, хто вже виключений з суспільства і прагне кращого майбутнього. Не маючи відповідних навиків користування новітніми засобами комунікації, ці люди не здатні встановити походження пропозицій, що їм надходять, і часто піддаються обманові й маніпуляції.

Завдання даної конференції, за словами монсеньйора Урбанчика, полягає в тому, щоби спрямувати досягнення новітніх технологій у протилежному напрямку, тобто на боротьбу проти торгівлі людьми, застосовуючи їх для запобігання, збору даних і поширення обізнаності про це явище.

Цитуючи «Душпастирські напрямні щодо торгівлі людьми», монсеньйор Урбанчик вказав на важливість того, щоб «держави ділилися важливою інформацією про торгівлю людьми й впроваджували спільні проекти, спрямовані на запобігання, захист і покарання». Якщо можливо, важливо також залучати постраждалих, які часто можуть дати цінну інформацію про мережі торговців людьми.

Доповідач вказав також на необхідність постійного оновлення стратегій, спрямованих на боротьбу з торгівлею людьми, бо злочинці, які цим займаються, швидко змінюють свої методи, використовуючи новітні технології. Один з таких методів – це продаж он-лайн товарів, вироблених невілниками, чи самих людей, або їхніх органів. Тому важливо інформувати користувачів мережі про існування такої небезпеки. Сама інформація, за словами монсеньйора Урбанчика, ще не є подоланням злочину торгівлі людьми, але відсутність інформації й ігнорування цього феномену лише допомагає злочинцям діяти вільно й ефективно.

Він вказав також на моральну і карну відповідальність споживачів, які, створюючи попит на певні продукти чи послуги, стають співучасниками злочинів. Доповідач процитував Папу-емерита Венедикта XVI, який у своїй енцикліці «Caritas in veritate» писав: «Люди повинні усвідомити, що покупка – це не тільки економічний, але й моральний вчинок. Тому покупець має особливу соціальну відповідальність, що збігається із соціальною відповідальністю підприємства».

На завершення представник Святого Престолу підкреслив необхідність впровадження нових законів, здатних запобігти феноменові «спотворених ринків і технологій».

Світлана Духович, «Vatican News»

Шість християн загинули в результаті нападу на церкву у Буркіна-Фасо

У Буркіна-Фасо бойовики напали на протестантську церкву в невеликому містечку Сільгаджи недалеко від міста Джібо, внаслідок чого загинули щонайменше шестеро християн. Очевидці розповіли, що нападники прибули на семи мотоциклах в кінці недільної служби і вбили пастора, двох його синів та трьох парафіян церкви. Кількість бойовиків, які брали участь у нападі, а також їх приналежність до терористичних організацій поки що невідома.

Наголошується, що це перша атака на церкву від 2016 року, коли в Західній Африці спалахнуло насильство джихадистів, пов'язаних із «Аль-Каїдою», «Ісламською державою», а також місцевими ісламістами.

Нагадаємо, що в січні в Буркіна-Фасо в міжетнічних сутичках в центральній частині країни протягом тижня загинуло 46 людей. Озброєні чоловіки на мотоциклах увірвалися в село, де живуть представники народу мосі, та вбили 7 осіб. Згодом жителі цього села у відповідь вбили 39 людей з народу фулані.

Джерело: PISU

«Зміст нашої віри у воскреслого Христа заперечує будь-який фаталізм», – Глава УГКЦ про теракти у Шрі-Ланці та пожежу в Парижі

Серед тривожних знаків пожежі в Парижі та терактів у Шрі-Ланці ми відчуваємо, що зло є реальним, і це не є якась фантазія. Зло завжди пов'язане зі смертю. А до смерті завжди веде гріх. На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав в інтерв'ю для радіо «Марія». Духовний лідер греко-католиків прокоментував думку багатьох християн, які вбачають певні знаки в пожежі в Парижі та терактах у Шрі-Ланці, які сталися в період Страсного тижня.

«Очевидно, що часом Господь до нас промовляє через обставини. Можливо, Він дає нам відчути всю жакливість зла, а також дає нам зрозуміти, що в певний момент те зло може перерости в здібності однієї окремо взятої людини чи навіть здатності народу тому злу протистояти. І саме серед тих обставин ми тоді відчуваємо, що потребуємо Спасителя. Серед тих тривожних знаків цієї пожежі та терактів ми відчуваємо, що зло є реальним і це не є якась фантазія. Зло завжди пов'язане зі смертю. А гріх завжди веде до смерті», – наголосив Блаженніший Святослав.

За його словами, один із відомих учителів Східної Церкви Максим Ісповідник говорив: «Ми були відкуплені людською волею Божої особи».

«Змістом християнської віри є те, що ми віримо в Бога, який є любов'ю, який чуває у своєму провидінні над цим світом. Це означає, що зміст нашої віри у воскреслого Христа заперечує будь-який фаталізм. Адже це є така сліпа необхідність, закономірність, чи те, що ми називаємо жорстокою холодною долею. Це стара проблема, яку намагалися розв'язати ще грецькі філософи. Мовляв, якщо я вільний, то чи існує якийсь Божий задум чи впорядкованість тих подій і так далі. Якщо існує якийсь порядок у всесвіті, то чи я можу бути вільним?» – сказав Предстоятель.

І згодом додав: «Очевидно, що Воскреслий Христос погоджує дві дійсності: Бога, який є любов'ю та який у своєму провидінні чуває над світом, й людською волею, що є джерелом зла у світі. Кожного разу, коли людина свідомо і добровільно обирає зло замість добра, вона тоді впроваджує в гармонію всесвіту жахливу руйнівну силу. А Ісус Христос став людиною, взяв на себе людську силу і волю (бо ми знаємо, що в Христі є Божа воля і людська воля), та погодив їх між собою. Він все привів до взаємного сприйняття і гармонії».

На його думку, Спаситель у своєму стражданні увібрав в себе, у своє тіло, усе зло світу. І те, яке ми бачили з вами, і те, яке ми не бачили. Саме для того, щоб у своєму тілі те зло знищити. Тому зло вже є переможене. Проте ми, як християни, повинні бути носіями того добра, яке нам дає Син Божий у своєму прославленому воскреслому тілі.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав: «Львів є західною брамою України до Європи»

«Хочу дуже подякувати та привітати усіх вас із тим, що Львів має таке гарне свято, яке співпадає з Днем святого Юрія. Господь Бог хоче підкреслити важливість цього міста – тим, що завжди воскресає близько до вашого свята. Пасхальна радість надає якогось особливого шарму та змісту всьому тому, що зараз тут відбувається. Дозвольте привітати вас усіх із днем міста Львова, привітати всіх тих, хто сьогодні отримав достойні відзнаки з рук міського голови, привітати Львів із тим, що Господь Бог вас і нас обдарував особливими завданнями і місією. Для мене сьогодні бути тут між вами та отримати таке високе звання від львівської громади, – це особлива честь. Коли я переглядав, хто ж є серед почесних громадян міста Львова, то побачив, що відсьогодні перебуваю у дуже добродушному товаристві. Але розумію, що не так я став почесним громадянином міста Львова, як Українська Греко-Католицька Церква стає почесною у тому святому, славному, історичному місті», – зазначив Блаженніший Святослав.

Глава Української Греко-Католицької Церкви наголосив, що Львів має особливе покликання супроти всієї України.

«Сьогодні нашої Церкві нелегко здобувати собі місце під сонцем у різних містах України, але у Львові ми почуваємось удома. Це наше місто, наша земля, наш народ. Хочу сьогодні особливо просити Господа Бога, щоб дозволив усім нам сповнити свою життєву місію, а також накреслити як особливі виміри покликання

міста Львова три такі добрі побажання. Перше: українська нація зародилась довкола осі Київ – Галич. Так потім склалося, що естафету Галича перебрав княжий Львів. І сьогодні навіть титул Глави УГКЦ – це Верховний Архієпископ Києво-Галицький. Святукуючи сьогодні цей день міста, у контексті 100-річчя відновлення соборності українського народу, я хочу підкреслити, що Львів має особливу місію супроти всієї України.

Друге: один із сучасних істориків-науковців Сергій Плохій назвав Україну східною брамою Європи. А я вважаю, що Львів є західною брамою України до Європи. І так важливо сьогодні посвідчити, зокрема – в напрямі до наших західних сусідів, що Україна – це Європа. А українці, відповідно до своєї історії та тожності, є європейською нацією. І це сьогодні теж належить до особливої місії міста Львова.

І третє: я переконаний, що не існує Європи без християнського коріння. Інакше вона перетворюється на суспільний, політичний чи бізнес-проект, перестаючи бути собою. І я думаю, що та роль, яку сьогодні відіграють Церква та релігійні організації у Львові зокрема, – це свідчення того, що коли ми матимемо тверде, живе, християнське коріння, то завжди й усюди залишимося собою. Нехай Господь допоможе всім нам здійснити своє життєве покликання», – завершив своє слово Блаженніший Святослав.

Джерело: ЛМР

Владика Венедикт презентував у Львові нову книгу «Таїнство зустрічі»

Як зустрітися з Богом? Чому «хороші» та «погані» зустрічі – лише ілюзія? Чи готовий владика Венедикт зустрітися із переможцем президентських перегонів Володимиром Зеленським? Чому для того, щоб змінити суспільство, варто почати із себе? Як відкрити своє серце назустріч ближньому? На ці та багато інших запитань дав відповідь під час презентації своєї нової книги правлячий архиєрей єпархії Святого Миколая з осідком у Чикаго владика Венедикт (Алексійчук). Презентація відбулася у Гарнізонному храмі св. апостолів Петра і Павла.

ПРО ОСОБИСТУ ЗУСТРІЧ З БОГОМ ТА ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАСТІРЯ

Молитва – це зустріч з Богом. Кожна зустріч з Богом, як і молитва, має бути унікальна і неповторна. І тому той досвід Бога, який я пережив учора, це є вчорашній, інший досвід. І такі зустрічі має кожна людина. Як я розпізнав покликання до монастиря? В американців є такий вираз – «крок за кроком». Завжди був ідеалістом, шукав ідеалів. Спочатку шукав ідеалів у політиці, у достатньо радикальних молодіжних організаціях, але побачив, що там не є до кінця ідеально. Тоді Божим Провидінням я пішов до семінарії, закінчив семінарію, мої ідеали не закінчилися і я пішов до монастиря. Тому називаю це поступове розпізнання Божої волі. Я б не сказав, що моє життя християнське завершилося. Тому ціле життя – це розпізнання того, що від мене хоче Бог, це зустріч. Куди Бог мене кличе. Тому думаю, що кожен із нас має бути відкритим на Бога, вслухатися у Бога і в те, що Бог хотів би від мене. Бо у кожній ситуації я можу щось зробити. Апостол Павло казав: «Все я можу у укріплюючому Христі». Кожен з Вас має своє унікальне особливе покликання. Коли ми кажемо про покликання до монашого, священничого стану – це правда. Але маємо також покликання до подружнього життя, покликання бути Президентом. І його треба розпізнавати.

ЧОМУ КНИГА ПРИСВЯЧЕНА ТЕМІ ЗУСТРІЧІ

Найважливіша людина у твоєму житті – це та, яка сидить тепер перед тобою. І тому коли я спілкуюся з людьми, я рідко беру до рук телефон, лише у крайніх випадках.

Коли люди помирали, то я пригадував, як я з ними зустрічався востаннє. Але у той момент я не знав, що ми більше не побачимося. Якось мене це вразило – коли ти бачиш людей, то не знаєш, чи ти їх бачиш востаннє чи не востаннє. І якось це застало мене цінувати момент. І я подивився на своє життя з перспективи часу і почав розуміти, що кожна людина відіграла певну роль у моєму житті. Кожну людину Господь послав з якоюсь місією у моє життя. Якщо задуматися, то можна зрозуміти, чому ця конкретно людина є присутня у моєму житті.

ПРО ЗУСТРІЧІ «СОЛОДКИ» ТА «ГРІКІ»

У нашому житті, його обставинах, немов у дзеркалі, бачимо самих себе. Адже маємо стосовно себе різні уявлення: «я такий, я така», а в обставинах і ситуаціях я відкриваю свою реакцію, свою поставу. Тому ці трудні ситуації є для того, щоб я побачив себе, – а це не є просто. Відтак на іспиті сумління потрібно не лише визнавати свої гріхи, а пробувати усвідомлювати, чому я так повівся, чому знову «вийшов із себе». Важливо казати: «Цю ситуацію дав мені Бог і Бог хотів чогось мене навчити, бо Він любить мене». Тому питання, чи легка, чи складна ситуація, як і зустріч – це лише моє ставлення.

ПРО ЙМОВІРНУ ЗУСТРІЧ ІЗ НОВООБРАНИМ ПРЕЗИДЕНТОМ

Зустріч відбувається з двох сторін. Я можу мати бажання зустрітися, але чи хтось зі мною хоче зустрітися? Це питання двостороннє. Звичайно, я бажаю зустрітися. Але зустріч – то є зустріч, вона не є прогнозована. Зустріч завжди вимагає відкритості. Я готовий зустрітися і готовий з усіма людьми зустрічатися, які Бог дає на життєвій дорозі.

ПРО ВИБОРИ І ЧИ В КРАЇНІ ВІДБУВАЮТЬСЯ ЗМІНИ

Проблема в тому що суспільство намагається обрати не Президента, а Месію. Але Спасителем є тільки Господь наш Ісус Христос. І якщо ми поставимо Бога на перше місце, то все інше стане на свої місця. І коли ми з Богом, то політика – це не щось зле чи добре. І чим більше людина має влади, то тим більше вона може послужити іншим людям. Ми шануємо святого Миколая. Він мав багато грошей, але цими грошима ввів послужити людям. І це не є правда, коли кажуть, що гроші чи влада псує людину, ні. Це просто питання, чи ти є святий Миколай, який служить, чи ти є Митрополит Андрей, який служить, чи ти є інший. Християнам не треба боятися йти у політику, не треба навіть бажати мати багато добра. Але суть у тому, що ти мусиш бути з Богом, щоб уміти дати собі раду. А коли ти будеш з Богом, то можеш дати раду на будь-якому місці.

Кожен має займатися своєю справою. Займайся своєю професією. Можливо, саме ти виховуєш майбутнього Президента, якщо ти вчитель. Дуже важливо, щоб ми зростали як люди. Може, хтось із нас буде міністром чи мером. Але ти мусиш мати хребет, християнські цінності, розуміння. Тому ми маємо ставати зрілими християнами, і коли Бог поставить нас на якесь місце, ми можемо зробити дуже багато.

Я ВВАЖАЮ, ЩО УКРАЇНА ЗМІНЮЄТЬСЯ

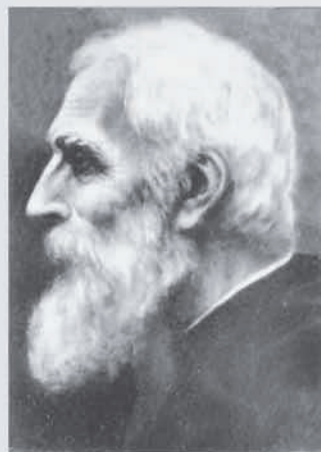
Вона вже не така, як була 20-30 років тому, але це потребує часу. Я брав участь у революціях, але я не вірю у революції. Бо у революціях ми змінюємо когось чи щось, а змінити можеш лиш самого себе. Ми не знаємо, яке наше майбутнє, куди Бог нас поставить. Коли ти працюєш сам над собою, то Бог може дати можливість і обставини. За часів Митрополита Андрея змінилася політика, кордони, держави. Все змінювалося. Митрополит був. У християнстві важливо бути особистістю. І через зустрічі з Митрополитом Андреем люди змінювалися радикально. Бог від нас не хоче багато чи мало. Бог хоче те, що ми можемо зробити. Коли ми зробимо це, воно не зникне. Діє закон збереження енергії. Коли ти щось зробив, воно не зникає. І ти чешеш тоді вільним. Важливо у цьому житті робити добро заради добра, заради Господа, а не очікувати чогось взамін.

ХРИСТІАНСТВО ВИМАГАЄ ВТІЛЕННЯ

Треба, щоб ми не лише християнство декларували, а ним жили. «Змінився сам і довкола тебе зміняться тисячі». А ми хочемо змінювати когось іншого, державу, уряд. Але Бог дав мені свободу. Ми можемо змінити себе самого. І це ілюзія, що ми маємо вплив на когось. Із мирянами зустрічаються інші миряни і бачать, чи ви декларуєте християнство, чи ви ним живете. Бог потребує від нас, щоб ми жили християнством. Я вважаю, що криза сучасного християнства у тому, що ми пишемо багато книжок, проводимо багато чудових реколекцій, але як християни цим не живемо. Коли б християнське життя стало для нас на першому місці, то ми б виконували те, що говорить державний закон. Для американця це велика ганьба не заплатити податок, наприклад. Тому ми маємо почати жити як християни на своїх місцях. Найбільші реформи робили у Церкві святі особи, незалежно від того, яке становище вони займали. Бути християнином і перемінювати суспільство – це тоді, коли ми даємо добрий приклад. А нам постійно все не так. Я не знаю, щоб нам хтось вгодив. Подивімося на те, як ми живемо. Змінився сам і довкола тебе зміниться суспільство. І коли ми змінимо себе – ми станемо здатні змінювати інших. Бо кожна людина вільна. І навіть якщо хтось критикуватиме мою книгу – то це окей, це просто мій досвід, яким я поділюся.

Джерело: «Духовна велич Львова»

68 років тому в російській тюрмі помер отець Климентій Шептицький

Слуга Божий
Архимандрит КЛИМЕНТ Шептицький.
Хочу щоб мій заповіт в Німі було
говорити заручити людині

Блаженний священномученик

КЛИМЕНТІЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

1 травня 1951 року у Владимирському центрі в Росії помер архимандрит, рідний брат митрополита Андрея Шептицького – Климентій Шептицький (17.11.1869 р.н.). Отця Климентія Шептицького Народний комісаріат внутрішніх справ (НКВС) арештував 5 червня 1947 року в монастирі, звинувативши в антирадянській діяльності та співпраці з Організацією Українських Націоналістів та Ватиканом.

1 листопада 1944 року у Львові помер глава Української Греко-Католицької Церкви митрополит Андрей Шептицький, авторитету якого побоювалась радянська влада. Вже від 27 липня Галичина була окупована радянським режимом. У грудні 1944 року делегація духовенства на чолі з архимандритом Климентієм Шептицьким поїхала у Москву на зустріч із керівниками СРСР, щоби вручити прохання стосовно нормалізації стосунків між УГКЦ та урядом. Отець Климентій намагався зберегти структуру католиків східного обряду.

9 квітня 1945 року архимандрит Климентій Шептицький був призначений адміністратором Львівської архієпархії на випадок, якщо більшовики знищать єпископат УГКЦ. Зрештою, так і сталося. Уже через два дні був арештований увесь єпископат. Невдовзі духовенство на

чолі з отцем Климентієм Шептицьким надіслало листа В'ячеславу Молотову, радянському діячеві, з протестом проти нищення УГКЦ.

Наприкінці грудня 1945 року архимандрита Климентія примусово виселили зі Святоюрських митрополичих палат у Львові (до слова, з 1939 року він був екзархом Росії та Сибіру). Він оселився в монастирі – Унівській лаврі на Львівщині. У березні 1946 року радянська влада організувала псевдособор і ліквідувала УГКЦ. Почалося ще агресивніше переслідування греко-католицького духовенства і вірних. Не зважили енкаведисти на поважний вік отця Климентія й арештували 78-річного священника у монастирі в 1947 році, звинувативши його у антирадянській діяльності, зв'язках із ОУН і Ватиканом. Півроку допитували його як «небезпечного злочинця», який, на думку НКВС, «відіграв важливу роль у боротьбі ОУН і УПА проти радянської влади». Отця перевезли із тюрми у Львові у київську в'язницю Міністерства держбезпеки. Брат митрополита для НКВС був цінним джерелом.

МЕТОЮ БУЛО ВИТЯГНУТИ З ОТЦЯ ЙОГО ЗНАННЯ, АЛЕ ЦЕ НЕ ВДАЛОСЬ

«Отець Климентій Шептицький був тим, хто найбільше знав, у тому числі

і закулісні справи, діяльність різних очільників УГКЦ у різний період. Його хотіли використати у справах інших ув'язнених єпископів. З іншого боку, отець Климентій був їм потрібен, щоб підтвердити псевдособор 1946 року у символічному значенні, тобто відречення від Ватикану. Також його намагались використати як метод у боротьбі з УПА в Галичині. Отцю Климентію закидали співпрацю з УПА, спеціально підкинувши йому матеріали. Отець Климентій Шептицький надзвичайно твердо відповідав, наголошував, що політикою не займається і антирадянської діяльності не вів. Метою було витягнути з отця його знання, але це не вдалось. Під час допитів він нікого не видав, його інформацію не використали, щоб звинуватити інших ув'язнених», – говорить дослідник життя і діяльності отця Климентія Шептицького Іван Матковський.

Допити священника проводили російською мовою, яку отець Климентій не розумів. До того ж, у кримінальних справах вказується ім'я Климентій Шептицький, тобто монаше, хоча світське було Казимир, згідно зі свідоцтвом про народження. Всі документи енкаведистами спалені, тому чи переписувалась кримінальна справа отця Шептицького і скільки разів, достеменно невідомо.

Слідство у справі отця Климентія проводив офіцер держбезпеки Олександр Зацітін, якого кардинал УГКЦ Йосиф Сліпий описує як «звіра». Але радянському офіцерові не вдалось довести склад злочину отця Климентія Шептицького, і справу він передав іншому слідчому.

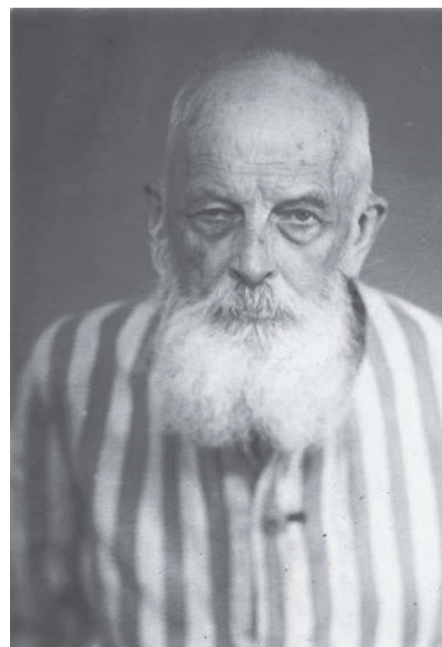
ГІДНА СМЕРТЬ СИЛЬНОГО ОТЦЯ

На сьогодні збереглися протоколи 45 допитів отця Климентія Шептицького. Переважно його допитували у Києві вночі. Слідство тривало 7 місяців і 21 січня 1948 року отцю Климентію винесли вирок – 8 років виправно-трудова таборів.

15 березня 1948 року отця Климентія скерували у Владимирську в'язницю в Росію. Донині не підтверджена інформація, чи перебував він в інших місцях, зокрема в Уфті.

Зберігся спогад колишньої працівниці Владимирської тюрми, в якому вона описує отця Климентія: «Був дуже високий, з бородою. Коли ми приносили їжу, він завжди посміхався. Часто дивився у вікно».

1 травня 1951 року о 21.30 отець

Климентій Шептицький – граф Казимир Шептицький – помер у тюрмній лікарні. Медичний акт свідчить, що ще з 10 травня 1948 року в'язень перебував на стаціонарному лікуванні через поганий стан здоров'я. Не видавши нікого, не пішовши на жодну співпрацю з радянською владою, отець Климентій відійшов у вічний світ у 81-річному віці.

Де саме похований отець Климентій Шептицький у Росії, невідомо. Вважається, що у Москві, неподалік в'язниці, разом з іншими в'язнями, таблички з його іменем чи номером не встановлювали. Питання місця поховання отця Климентія досі актуальне. Хоча була спроба знайти його останки у 2000 році, коли у Росію поїхали монахи-студити. За розповідями ченців зі Львова, вони бачили безіменні недоглянуті могили, спілкувались із колишніми працівниками, але так і не знайшли місце поховання.

Архимандрит УГКЦ Климентій Шептицький, граф, у світському житті Казимир – успішний політик, доктор права, перед яким було велике майбутнє і світова кар'єра, у 1912 році обрав монаше життя, посвяту Богові. Він був монахом і правою рукою брата – митрополита Андрея Шептицького. По суті, приніс себе у жертву заради віри та українців. Закінчив земне життя мученицькою смертю в неволі, на чужій землі, і досі його останки там...

29 травня 1991 року архимандрит Климентій Шептицький був реабілітований. У 1996 році інститутом «Яд Вашем» удостоєний звання «Праведник народів світу» за порятунок разом із братом – митрополитом Андреем – понад 200 євреїв у роки Другої світової війни. Отець Климентій, власне, за дорученням митрополита, керував акцією з порятунку євреїв. Однак до сьогодні митрополит Андрей так і не визнаний «Праведником світу».

У 2001 році Папа Римський Іван Павло II проголосив отця Климентія новомучеником Церкви під час візиту до Львова, тобто беатифікував його.

Крім місця поховання, достовірності всіх матеріалів у кримінальній справі, є ще одне питання, яке вимагає архівних підтверджень: чи був отець Климентій Шептицький у важкі часи окупації і війни проголошений єпископом?

Архимандрит Климентій Шептицький 40 років життя присвятив служінню Богові і вважав, що місце монаха бути у тиші і молитві за тих, що побираються. Цього року вперше сильну і гідну постать в історії УГКЦ та України вшановують на державному рівні, згідно з Постановою парламенту, з нагоди 150-ліття від дня народження блаженного.

Галина Терещук, «Радіо Свобода»

Свято Покровителя християнських робітників та початок Марійського місяця

1 травня Католицька Церква вшановує святого Йосифа робітника, Небесного покровителя усіх трудівників. Це також перший день місяця, який, за традицією, присвячений Пречистій Діві Марії.

Як читаємо на сторінках Євангелії, Ісуса називали «сином теслі», що дає нам підказку про те, яку професію виконував Обручник Діві Марії та земний опікун Спасителя, якого святий Матей в розповіді про Різдво називає «праведним» мужем. Своїм чеснотливим ремісничим життям святий Йосиф убагороднює працю, якою утримує Святу Родину, беручи участь в Божому задумі спасіння.

Римські Єпископи про небесного покровителя робітників

Бажаючи відповісти на знаки часу й підкреслити важливість людської праці та присутність Ісуса Христа і Церкви серед робітничого світу, Папа Пій XII 1955 року встановив відзначення спогадування святого Йосифа робітника, вибравши для цього дату 1 травня. Святий Папа Іван XXIII обрав святого Йосифа небесним покровителем II Ватиканського Собору, написавши 1961 року Апостольського листа, в якому, серед іншого, згадує те, що писали про святого Йосифа його попередники, починаючи від Папи Пія IX і закінчуючи Пієм XII.

Святий Папа Іван Павло II в енцикліці «Із праці своєї» наголошував, що також і в сучасному суспільстві треба свідчити «Євангеліє праці», про яке він говорив у цій енцикліці. В Апостольському листі «Опікун Спасителя» він підкреслював, що всі трудівники запрошені наслідувати приклад цього «праведного чоловіка».

«Із прикладу святого Йосифа, – навчав Папа Венедикт XVI, хресне ім'я якого також Йозеф, – ми всі черпаємо сильне заохочення з вірністю, простотою та чесно виконувати завдання, яке доручене нам Божим провидінням».

Папа Франциск в одній із проповідей звернув увагу на те, що Євангеліє показує нам святого Йосифа, як мужа сильного, відважного, працьовитого, але його дух виявляється лагідним, що не є «чеснотою слабких, а навпаки, підкреслює силу духа, здатність бути уважним, співчутливим, бути справді відкритим на іншого, любити».

ДОСВІД КОЖНОГО РОБІТНИКА

Особистий досвід святого Йосифа певним чином відбивається у житті кожної трудящої людини. І хоч їхня робота може бути дуже відмінною, однак вона завжди спрямована на те, щоб задовольнити якусь людську потребу, щоб служити людині. Більшу частину свого життя святий Йосиф провів біля верстата у своїй теслярні в Назареті.

На перший погляд, його життя могло здаватись таким самим, як і багатьох інших, що, як і він, займались важкою фізичною працею. Якщо ж замислимось, то побачимо, що праця святого Йосифа, отой його щоденний труд, був освячений присутністю Ісуса Христа. Він забезпечував матеріальний прожиток для Святої Родини і все, що він робив, робив для Господа Бога і робив широко та самовіддано. Віруючі християни добре знають, що в кожній людині прихований Христос, адже Він сам сказав, що «все, що ви зробили одному з братів моїх найменших – ви Мені зробили» (Мт. 25, 40). Отже, кожною роботою можемо служити самому Христові, наслідуючи приклад святого Йосифа, охоронця Божого Сина.

ПІД ЛАСКАВИМ ПОГЛЯДОМ БОГОРОДИЦІ

Коли згадуємо святого Йосифа та його працю, то думка відразу лине до помешкання Святої Родини в Назареті, в якому зустрічаємо ласкавий погляд його Обручниці та Матері Божого Сина. Звертаючись до вірних під час однієї з аудієнцій, Папа Франциск сказав: «Просімо у святого Йосифа та в Пречистої Діві Марії, щоб навчили нас бути вірними своїм щоденним обов'язкам, жити вірою у своїх щоденних вчинках, а також давати якомога більше місця для Бога в нашому житті, зупинятися, щоб споглядати Його обличчя».

Чудовим засобом для зросту набожності до Пречистої Діві Марії служать маївки – травневі богослуження у церквах та капличках на честь Пресвятої Богородиці, під час яких також звучать проповіді та роздумування про Її життя й чесноти, зворушливі пісні на Її честь, які проникають до глибини сердець.

«Vatican News»

Основні статистичні тенденції у Католицькій Церкві в другому десятиріччі XXI ст.

Кількісно-територіальний розподіл католиків у світі, розвиток, можливості та потенціал душпастирства й ситуація з покликаннями на різних континентах, структурні зміни: все це – в нещодавно опублікованій ватиканським часописом «L'Osservatore Romano» статті, присвяченій порівнянню статистичних даних Церкви між 2010 та 2017 роками.

КАТОЛИКИ В СВІТІ

Перше, на що звертають увагу автори публікації, є те, що протягом зазначеного періоду кількість католиків у світі зросла на 9,8% – від 1 млрд. 196 млн. в 2010 році до 1 млрд. 313 млн. на кінець 2017-го. Водночас це зростання не є рівномірним: воно становить понад 26% в Африці, понад 12% – в Азії та Океанії; натомість, лише 0,3% в Європі та 8,8% – в Америці.

Але континентальний розподіл католиків відрізняється від розподілу населення. Так, в Америці проживає 13,5% населення світу, але там – майже половина католиків світу (48,5%). Коли ж йдеться про Азію, то ці показники, відповідно, становлять 59,8% та 11,1%. Хоч Європа поступається Америці щодо кількості населення лише на 4%, то щодо кількості католиків – майже на половину (21,8%). Але в Африці та Океанії співвідношення як населення, так і кількості католиків щодо загальносвітових показників є приблизно однаковими, становлячи 17% та 0,8% відповідно.

Якщо ж говорити про співвідношення кількості католиків до кількості населення, то в Америці католики становлять 63,8%, в Європі – 39,7%, а в Азії – лише 3,3%. Але навіть в Америці ситуація не є однорідною: від 24,7% в Північній, до 86,6% в Південній.

ПРИСТОСУВАННЯ СТРУКТУР

Слідом за тенденціями присутності католиків на континентах відбувається пристосування територіально-адміністративних структур, яких у 2010 році було 2966, а на кінець 2017 року – 3017. Найбільше зростання (на 3%) відзначено в Африці (від 525 до 541), далі йде Азія (приблизно 2,3%), а в Європі цей показник становить лише 1,2%.

ДУШПАСТИРСЬКІ СПІВРОБІТНИКИ

Якщо ж йдеться про співробітників в апостольській місії, починаючи від єпископів і завершуючи місіонерами мирянами й катехитами, то станом на кінець 2017 року таких нараховувалося 4 мільйони 666 тисяч, що є приблизно на 2% менше, ніж у 2010 році. Розподіл різних компонентів душпастирських співробітників різниться від континенту до континенту; натомість на загальносвітовому рівні співвідношення між духовенством та іншими душпастирськими силами становить приблизно 10%.

Кількість єпископів від 2010 до 2017 року зросла на 5,6% (від 5104 до 5389). Стабільним залишається розподіл єпископів між континентами, більшість яких (70%) зосереджені в Америці та Європі.

Загальна кількість священників (епархіальних та приналежних до чернечих інститутів) на кінець 2017 року становила 414 тисячі 582. Порівнюючи з 2010-м і подальшими роками, можна ствердити, що до 2014 року тривало незначне зростання кількості, а далі – зменшення. Ситуація дуже відрізняється на різних континентах: в Африці кількість священників протягом згаданих семи років

зросла на 23,7%, в Північній Америці – зменшилася на 9%, у Центральній та Південній – зросла на 7,2% та 5,3%, значно зменшилася на Близькому Сході, але на 19% зросла в Азії. Тенденції в Європі та Океанії схожі до північноамериканських: зменшення на 8,7% та 4%, відповідно. В той час, як протягом досліджуваного періоду на 1,7% зросла кількість дієцезальних священників, майже на 2% зменшилася кількість ченців-священників.

Щодо кількості постійних дияконів, то від 2010 до 2017 року їх кількість зросла на 18,5%, становлячи 46 тисяч 894 на кінець 2017 року. Водночас в Америці (зокрема, в Північній) та в Європі зосереджувалося 97% дияконів.

Кількість богопосвячених чоловіків з вічними обітами, що не є священниками, протягом зазначеного періоду зменшилася на 5,7% – від 54 тисяч 665 в 2010 році до 51 тисячі 535 в 2017-му. Але в Азії та Африці зафіксовано зростання на 16,6% та 2,5%, відповідно, а станом на кінець 2017 року на цих двох континентах зосереджувалося 40% представників цієї категорії душпастирських співробітників.

У 2017 році в світі нараховувалося 648 тисяч 910 черниць з довічними обітами, що на 10,1% менше, ніж у 2010-му, а 35,7% з них зосереджувалися в Європі, де, однак, відзначено зменшення їх кількості на 19,4%. В Африці та Азії цей показник зріс на 11,5% та 4,6%, а станом на кінець 2017 року на цих двох континентах проживало 38,1% черниць з довічними обітами (32,1% – в 2010-му).

Протягом досліджуваних семи років на 15,5% зменшилася кількість членів світських інститутів апостольського життя (від 26 тисяч 800 до 22 тисяч 646); натомість на 6,1% зросла кількість місіонерів мирян (від 335 тисяч 502 до 355 тисяч 800). На 80%, сягнувши 11 тисяч осіб, цей показник зріс у Європі. Натомість 86,2% представників цієї категорії душпастирських співробітників зосереджені в Америці. Врешті, найбільшу кількість серед людей, задіяних в евангелізацію, становлять катехити, яких на кінець 2017 року нараховувалося 3,12 мільйона, значне зростання кількості яких зафіксовано в Африці та Азії, а незначне зменшення – в Європі та Америці.

Коли йдеться про кількість кандидатів до священства, то між 2010 та 2017 роками спостережено повільну, але поступову тенденцію до зменшення кількості семінаристів, що на глобальному рівні становить 3,1%. Але і в цьому випадку континентальний розподіл вказує на задовільну ситуацію в Африці та Азії й на очевидний спад в Європі та Америці.

Джерело: «Vatican News»

Роздуми про релігію, секулярність та демократію від Хосе Казанова

Хосе Казанова – відомий соціолог релігії, професор факультету соціології Джорджтаунського університету, керівник Берклійського Центру релігії, миру та світової політики. Зовсім недавно у видавництві УКУ вийшов переклад вибраних статей та есеїв професора під назвою «Релігія в сучасному світі: плюралізм, секуляризація, глобалізація».

Під час конференції «Friendship in time of facebook», яку організував факультет суспільних наук УКУ, нам вдалось поговорити з Хосе Казановою про те, в якій кореляції перебувають релігія, модерність і сучасна демократія? Що таке деприватизація релігії? І чому приклад єзуїтів важливий для розуміння глобалізації?

– Протягом останніх 50 років на Заході було прийнято говорити про «кінець сакрального», відхід від релігії, секулярність як необхідний етап модерності. У цьому сенсі Зигмунт Бауман також говорив про «плинну модерність», де немає нічого певного, де усе піддається сумніву... З іншого боку, Ви, професоре, а також інші інтелектуали говорите про «повернення до релігійності» чи «повернення до метафізики». То в яких категоріях нам характеризувати сучасні суспільства Заходу?

– Я не використовую терміну «повернення до релігії», тому що, по суті, релігія нікуди не зникла для того, щоби знову повертатись. Також нема серйозних підстав говорити про відродження релігійності у Європі, але, з іншого боку, ми бачимо, що релігія у публічній сфері набуває все помітніших обрисів. Переосмислюючи цей досвід, ми були переконані, що європейські процеси та впливи стануть глобальними і нормативними для усіх, і решта країн будуть просто їх наслідувати. Звісно, американський досвід досить суттєво відрізняється від європейського. Ми звично говоримо про американську винятковість, але, незважаючи на це, в модерну епоху Європа була «законодавцем моди» та зразком для наслідування. Усе, що ідейно продукувалося в Європі, згодом фактично поширювалося усім світом. Останні 20-30 років показали, що Європа значною мірою втратила цю першість і більше не є в авангарді політичної, економічної та ідейної впливовості.

Також я хочу сказати, що сучасні дискусії у Європі відбуваються радше навколо проблематики «постсекулярного суспільства», аніж «відродження релігійності». Нещодавно у Вашингтоні, в Бібліотеці Конгресу США, відбулася наша спільна дискусія з Юргеном Хабермасом та Чарльзом Тейлором. Перший з них використовує термін «постсекулярне суспільство», а другий аналізує сучасність в термінах «секулярна доба». Я наголосив на тому, що насправді вони обоє використовують ці терміни для окреслення одного й того самого феномену. Мова йде про сучасну ситуацію, коли ми помічаємо вдале співжиття релігійного та секулярного плюралізмів. Відкриття цього феномену співіснування секулярного і релігійного показали, що відома теорія про те, що секулярна доба цілковито витіснить релігійність з публічної сфери, була помилковою. Сучасний західний світ живе в умовах цього співжиття двох видів плюралізму – секулярного та релігійного.

– Властиво, саме Ви були чи не найбільшим критиком так званого секулярного, чи світського, бачення релігії...

– Тому що є два види секуляризму – ідеологічний секуляризм, який є теорією історії, згідно з якою, людство *a priori* має здійснити революцію чи стрибок від релігійних вірувань та релігійної свідомості до ідеалу модерного раціоналізму. Цей ідеологічний підхід є емпірично та нормативно неправильним і сумнівним. З іншого боку, політичний секуляризм робить спробу на державному рівні секуляризувати суспільство.

Проте існує також явище, яке я називаю «необхідною секуляризацією». Цей процес має позитивні конотації, адже в цьому випадку секулярні держави на законодавчому рівні надають можливість свободи совісті та віросповідання як для «віруючих», так і для «невіруючих». Крім того, в таких суспільствах жодна з релігій не має переваги над іншою, а сам уряд займає нейтральну позицію щодо світогляду громадян, незалежно від того, релігійні вони за своєю суттю чи секулярні.

Саме таку ситуацію я називаю *секулярною добою*, в умовах якої живе сьогодні більшість європейських суспільств.

Я також хочу сказати про сучасний антирелігійний атеїзм на Заході, який

відчуває серйозну загрозу через властиво це переосмислення релігійності, про яке я згадував. Історія західного атеїзму не була надто агресивною щодо релігій, адже існувало позитивістське переконання про закономірне відмирання релігій і релігійної свідомості у майбутньому. Історія, так би мовити, мала б цілковито належати секулярній і раціоналістичній свідомості. Проте ми помічаємо, що доволі потужна атеїстична думка відчуває загрозу втрати своєї непевної першості і від цього факту стає агресивнішою (варто хоча б згадати праці таких авторів, як Річард Докінз).

– В контексті цього тривають також запеклі дебати, чи модерність є радикальним розривом з релігійністю, чи радше це продовження релігійності, але вже у нових формах...

– Я розпочну з того, що соціологія як наука є, по суті, теорією модерності, а сам процес модернізації базувався на ідеологічному фундаменті розриву з традицією. Отож, це було частиною ідеологічного процесу, де модерність знаходила свою легітимацію через протиставлення і заперечення традиції. Це помилкова самоідентифікація, адже при більш безсторонній візії ми легко помічаємо, наскільки християнство і модерність взаємопереплетені у багатьох площинах. Тому для мене очевидним є те, що модерність і релігійність перебувають не в стосунку розриву, а радше в ситуації взаємної трансформації.

Розкажу вам відомий анекдот про Північну Ірландію: «На кордоні солдат зупиняє мандрівника і запитує його, католик він чи протестант. Мандрівник категорично помахав руками і сказав, що він атеїст. Солдат, явно втрачаючи терпець і навівши зброю, прокричав: а який ви атеїст – католицький чи протестантський?»

Отож, немає якогось абстрактного атеїзму, це завжди якийсь конкретний атеїзм, що заперечує божественність. В конкретному випадку – це заперечення Бога, але щонайважливіше – це властиво християнське заперечення Бога. Ми можемо сказати, що це метафора постхристиянського суспільства і постхристиянського секуляризму.

– Продовжуючи цю ж тему, Ч.Тейлор говорив про «віру без церковної приналежності»...

– Ця теза спричинила дебати в середовищі соціологів. Він говорив про «віру без церковної приналежності»... Люди не асоціюють себе з жодною з Церков, але зберігають релігійні вірування, цінності чи віру у життя після смерті. Своєю чергою, Грейс висунув твердження про «приналежність без віри» (belonging without believing). Ми живемо у посткатолицьких чи постангліканських суспільствах, де люди або не вірять, або ж не належать до жодної Церкви. До прикладу, в скандинавських країнах багато людей належать до так званих національних церков, але маємо великий сумнів, чи їхня приналежність підкріплюється релігійною вірою. Схожу ситуацію бачимо у Росії, де більшість громадян ідентифікують себе з Російською Православною Церквою.

– Повертаючись до модерності – наскільки модерність є результатом внутрішніх релігійних динамік?

– Ми маємо декілька теорій щодо цього. Одна з них говорить про те, що модерність є ересью і еретичним розривом з традицією. Також ми маємо «просвітницьку» позицію, де модерність звільняє нас від традиції. І нарешті остання, ми можемо окреслити її як гегельянську – модерність постає як процес внутрішньої секуляризації християнства, що крокує поруч із науковою революцією та розвитком модерних демократій.

Думаю, варто також згадати підхід Макса Вебера, якого цікавило, наскільки релігійність пов'язана з духом капіталізму, науковою революцією та розвитком сучасних демократій. Отож, це питання досі збурує у середовищі дослідників серйозні дискусії.

Я б хотів, властиво, наголосити на глобалізації модерності. Це те, що Ч.Тейлор називає глобалізацією іманентних рамок сучасної науки, політики, національних держав. Фактично усі ці інститути функціонують за принципом «*навіть якщо Бога немає*» (etsi Deus non daretur), тобто за своєю суттю є цілком секулярними. Але люди, які належать до цих інституцій, – науковці, політики, управлінці, – вони можуть досі вірити у Бога чи у певну трансцендентність. Навіть якщо ми перебуваємо у цих «іманентних рамках» і виконуємо свої обов'язки за принципом «так ніби Бога немає», ми, зрештою, можемо все одно залишатися віруючими. Отож, цим прикладом я б окреслив найважливішу рису секулярної доби – самі інституції є секулярними, але люди, які до них належать, можуть бути або віруючими, або ні.

– Ми усвідомлюємо, наскільки складним концептуально є термін «секуляризація». Також очевидно, що західне християнство певним чином навчилося співіснувати з цим процесом і приймає його як реальність. Але чи існує усвідомлення, що фінальною метою секуляризації є «смерть Бога»?

– Звісно, ми маємо цілу плеяду ідеологів, які підтримують ідею радикальної секуляризації. Ми чудово знаємо про інтенції комунізму щодо релігії. Крім того, важливо розуміти, що це не тільки західна ідея. Якщо розглянути варіант китайського комунізму, то легко побачити, що він теж дуже войовничий щодо релігійності. У цьому сенсі ми бачимо, як ідея секуляризації глобалізувалась завдяки комунізму і марксизму, а ті, своєю чергою, були натхненні позитивістським дискурсом XIX століття.

У таборі так званої секулярної думки також є серйозні розбіжності щодо ставлення до релігії. Одні вважають, що релігія в силу історичного прогресу має відмерти сама собою – і, властиво, в такому розумінні релігія не сприймається як серйозна проблема. З іншого боку, ми помічаємо агресивний секуляризм, який розглядає релігію як загрозу і, відповідно, прагне відтіснити її на маргінеси суспільного життя. Антирелігійний секуляризм також набув рис політичного проекту, адже бачить у релігійності загрозу для секулярного системоустрою.

Якщо ми дуже узагальнено поглянемо на ісламський світ, то побачимо там

(Продовження на 13 стор.)

Отець Юстин (Бойко) про Пасху, мову, моральні цінності і політиків

Репортери «Радіо Марія» взяли блиц-інтерв'ю в о. Юстина (Бойка), синкела у справах монашества Львівської архієпархії УГКЦ. Говорили про свято Пасхи, вірогідність спільного календаря та видачу паспортів РФ на Донбасі.

– Що з храмом Стрітіння Господнього у Львові?

– Цей храм на даний час – в руках громади, в якій служить священник, що декларує себе «позаконфесійним».

– В ефірі «Радіо Марія» Блаженніший Святослав говорив, що УГКЦ досліджує перше чудо за посередництвом кардинала Любомира. Знаю, що ви дуже товаришували з легендарним ієрархом. Чим він вам особливо допоміг?

– Він мені показав, як у монашому житті зберегти людяність і простоту. А найголовніше, через руки кардинала Гузара Бог дарував мені Таїнство священства.

– Чи поменшало у вас друзів після виборів?

– Я цього не знаю, особисто мені про це ніхто не говорив!

– Чому Папа-емерит Венедикт XVI написав листа про сексуальне домагання у Церкві?

– Ця проблема набрала великої гостроти, тому мала бути реакція великих людей. Цей лист – порада (всім), як відноситись до цієї проблеми: ані поверхнево, ані скуппулянтно!

– Чи потребують семінарії реформ?

– Потрібно тримати «руку на пульсі» – змінюється суспільство і змінюється служіння цьому суспільству. Сталим залишається лише навчання Ісуса Христа.

– Чи вірите в автентичність об'явлень у Джублику?

– Я вірю в те, що там люди навертаються. Повірю в автентичність об'явлень тоді, коли це буде проголошено Церквою. Зараз такого проголошення ще немає.

– Якби Путін попросив би вас стати його духовником, погодились би?

– Я б погодився тоді, коли б він змінив своє життя і свої погляди і (забажав) принести мир у світ.

– Чим Львів відрізняється від решти областей України?

– Він є особливий як своєю історичною і культурною спадщиною. Унікальним досвідом є те, що незважаючи на низку культур, всі жили у мирі.

– Про що мріє отець Юстин Бойко?

– Я мрію про те, щоби в Україні якнайшвидше настав мир, щоби люди жили щасливо, народжували дітей, приходили в церкви, щоби всю зброю перекували на знаряддя миру.

Джерело: «Радіо Марія»

(Закінчення, початок на 12 стор.)

сильні антисекулярні та антимодерні тенденції. Найтрадиційніші мусульманські суспільства не просто борються проти секулярних тенденцій, а й також відкидають принцип «іманентних рамок»; вони не приймають такого соціально-політичного устрою, що функціонував би так, «наче Бога немає». Їхні інститути повинні жити згідно з Божою волею.

– **Модерні інститути, про які Ви говорите, не потребують сьогодні божественної легітимації. Проте ми помічаємо, що вони активно апелюють до таких категорій, як свобода, відповідальність, людська гідність, які, по суті, своїм корінням сягають саме релігійних цінностей...**

– Згідно з теорією Карла Шмітта, усі модерні політичні теорії є секуляризованою версією християнських принципів чи християнської теології. Отож, кристалізація світського та політичного ідеалу породила своєрідну політичну теологію, що породжує суверенність індивіда та спільнот разом із принципом модерного розуміння свободи – кожна людина є вільною і володіє свobodною волею. Значною мірою ці чесноти укорінюються у християнстві. Концепт свободи волі не надто помітно представлений у грецькій філософії, проте є однією з найважливіших категорій у християнстві. Ми можемо до певної міри стверджувати, що сучасні політичні чи секулярні принципи первісно репрезентують як принципи теологічні. Тому, властиво, краще розглядати модерність як процес трансформації традиції.

Все частіше ми приходимо до усвідомлення, що у нашій глобальній епосі кожна з країн стає до певної міри модерною, що, своєю чергою, передбачає їхню вестернізацію. Мене особисто дуже цікавить приклад езуїтів, які фактично зініціювали процес глобалізації ще перед глобальною західною модернізацією і західною гегемонією. Ми маємо усвідомити, що сучасна глобалізація є продовженням західних модернізаційних процесів.

– **Той факт, що соціальні і політичні інститути артикулюють згадані нами цінності, чи означає він, що сакральні сенси важливі знову?**

– Тут ми можемо торкнутися теми прав людини. Первісно, категорії прав людини поширювалися серед протестантських спільнот Англії часів Реформації, які не бажали належати до жодної з Церков і поширювали серед своїх прибічників ідеї релігійної свободи. Протягом довгого часу Католицька Церква відкидала принципи релігійної свободи та захисту прав людини, адже вони асоціювалися із впливами Французької революції.

Вже значно пізніше Католицька Церква стала активним захисником цих цінностей, використовуючи теологічний концепт сакральності людської особистості, згідно з якою, людина створена за образом і подобою Божою. Тільки у середині 60-х років ХХ століття за результатами II Ватиканського собору була прийнята декларація «Dignitatis humanae» («Про людську гідність»), яка з богословської точки зору обґрунтувала важливість принципу релігійної свободи.

Варто також згадати про Емілія Дюркгайма, який передбачав, що теїзм та релігійна свідомість з часом зникнуть, а їхнє місце займуть своєрідний культ індивідуальності або ж якась універсальна «релігія» для усього людства. До певної міри він мав рацію, проте не міг передбачити, що католицизм із часом виступить із захистом та легітимацією концепту прав людини. Отож, ми не бачимо «смерті Бога» в буквальному сенсі, а радше трансформацію релігій, їхню модернізацію в напрямку легітимації дискурсу про права людини.

– **Сьогоднішній дискурс про права людини не надто апелює до своєї укоріненості у християнській традиції. Ба більше, моментами він набуває загрозливих динамік...**

– Варто розуміти, що люди і надалі готові підтримувати права людини як універсальний принцип, але справді існує нерозуміння того, що ці принципи виникли у дуже особливому контексті. Те, що претендує на універсальність, мусить підтримувати абсолютна більшість. Концепт захисту прав людини є західною ідеєю, і очевидно, що численні незахідні суспільства не приймають його. Проте цікаво, що де б не відбувалася боротьба за демократію, рівність чи свободу, поруч із цим завжди крокують також ідеали прав людини. Сьогоднішні релігії сперечаються у тому, хто з них більший захисник прав людини. Навіть іслам...

Моє перше справжнє знайомство з ісламом відбулося на конференції, яку організували феміністки, котрі сповідують іслам, на тему викликів фундаменталізму у Малайзії. Отож, ми бачимо, що в ісламі також існують рухи, які стверджують, що іслам є прекрасною релігією, адже бореться за свободу жінок. Це частина дуже складних процесів навколо дискурсу про права людини, що показує можливість глобалізації та культурних обмінів у сучасному світі.

– **А як щодо радикальних релігійних проявів у сучасному світі? Маю на увазі фундаменталізм і також тероризм...**

– Я завжди наголошую на тому, що термін «фундаменталізм» є проблематичним, адже є сумніви щодо його аналітичних спроможностей, а, крім того, його означення також є суперечливими. Я використовую термін «деприватизація релігії» або «релігія у публічній сфері». Істина в тому, що присутність релігії у публічній сфері може бути позитивною у тому сенсі, що вона підсилює громадянське суспільство, демократію, добробут і так далі.

З іншого боку, релігія може вести до утисків та конфліктів, але це уже емпіричне запитання, яке потребує розгляду кожного окремого прикладу.

Я також не стверджую, що приватизація релігії – це добре явище, але я впевнено виступаю проти тих, хто заявляє, що релігії повертаються у формі фундаменталізму. Я наголошую на тому, що релігії відроджуються і цей процес зміцнює громадянське суспільство. Я позиціоную себе щирим прихильником демократії, плюралізму та громадянського суспільства. І якщо релігія може підсилити ці інститути, то я почуватимуся щасливим. Я не думаю, що варто ставати віруючою людиною тільки через те, що релігія корисна для демократії.

Питанням взаємовідносин релігії і демократії займатимуться соціологи. І я сподіваюся, що вони робитимуть це максимально нейтрально, без наперед заданих схем, де релігія постає як суто позитивне чи негативне явище.

о. Тихон Кульбака:

«Зустріти Бога – реально у своєму серці»

Напередодні благодійного фестивалю «Святкуймо Воскресіння разом» спілкувалися із засновником «Духовно-психологічної поради», священником Донецького екзархату УГКЦ о. Тихоном Кульбакою про те, як «вийти назустріч» ближньому, Богові та реальності, а не віртуальному простору.

Під час фестивалю «Святкуймо Воскресіння разом», який запланували на 5 травня у Шевченківському гаю, о. Тихон буде спікером інтелектуального майданчика. І тема «Вийди назустріч» стане наскрізною для спікерів та фестивалю загалом. Організовує подію БО «Фундація духовного відродження» Львівської архієпархії УГКЦ. Всі залучені від квитків кошти скерують на розвиток соціального служіння Церкви.

– Якій темі буде присвячений Ваш виступ на цьогорічному фестивалі «Святкуймо Воскресіння разом»?

– Тема буде «Вихід назустріч». Будемо розважати, як кожен з нас може вийти назустріч – назустріч собі, Богові, ближньому, цьому світу. Вважаю, що це дуже важлива тема і дуже цікава.

– Фестиваль «Святкуймо Воскресіння разом» традиційно відбувається на Провідну неділю. Чому у часі свята потрібно вийти поза рамки своїх родин та, зокрема, «вийти назустріч» тим людям, які живуть з тобою в одному місті?

– Людина – істота соціальна. Ми створені так, щоб жити у соціумі. Сам Господь, коли творив Адама, сказав: «Недобре чоловікові бути одному». Тому створено для нього жінку. Тож не тільки спілкування з найближчим колом для нас важливе, але й спілкування у соціумі також. Спілкуючись, ми цей соціум і будуємо, – це середовище, яке має вплив і на нас, і на наших дітей, і на майбутнє країни. Спілкуючись на таких майданчиках, ми будуємо громадянське (я дуже люблю це слово) суспільство і духовне суспільство. Що так потрібно для нас із Вами.

– У сьогоднішній лівій частку життя проводимо у віртуальному світі і завдяки таким фестивалям можемо «вийти у реальність», але іноді це буває важко. Декому більш затишно проводити час із гаджетами, а не з людьми...

– Я розумію, що за такою формою поведінки стоять певні зранення. І я знаю багато таких людей, які наживо дуже обережно спілкуються, які дуже закриті, але при цьому у Фейсбуці така бурхлива діяльність, коментарі, що аж занадто. Тобто це свідчить про те, що у людини відбуваються певні духовно-психологічні непрості процеси. Тому треба починати усвідомлювати, що щось тут не зовсім нормальне і не зовсім добре. І це мало би підштовхувати до питання: «А що зі мною?», «А чи комфортно мені з цим?», «А що я можу робити, щоб вийти з цього стану?» І, зрештою, такі локації, як фестиваль «Святкуймо Воскресіння разом» – це дуже комфортний спосіб долати страхи у спілкуванні, лікувати зранення, бо атмосфера дуже комфортна, багато майданчиків, сама локація дуже цікава, наповнення програми дуже цікаве, і для такої людини, яка, можливо, є інтровертом, чи зраним, це може стати тим середовищем, де можна поволі розкритися.

– Атеїстам буде комфортно на такому фестивалі?

– 100%! А чому ні? Я думаю, комфортно буде. Дуже багато мистецтва, креативних речей, які напряму, здавалося б, не корелюються з релігією. Природа, Шевченківський гай – та це ж взагалі краса! А там є й можливість – знову ж таки, для атеїстів – є можливість по-інакшому подивитися на Бога через людей, які Богу довіряють і які у Бога вірять. Це також може бути цікаво.

– Фестиваль відбувається через тиждень після Великодня. Як не втратити святкову радість через певний час? Як прийти на фестиваль зі справді радісним настроєм?

– Можна прийти на фестиваль у похмурому настрої, а от головне, з яким настроєм вийти з нього. Тому всі, хто понурі – приходьте на фестиваль: там буде добре, насправді. Дійсно, іноді буває так, що ми наповнення радістю та спокоєм шукаємо ззовні. І щось зовнішнє може бути таким наповненням. Але насправді найголовніше – радість та спокій плекати у собі протягом цілого року, а не тільки в цей Великодній період. Що може бути таким базовим фундаментом? Бог, який є незмінний і сталий, і я сам по собі, тобто факт мого існування. Зовнішні якісь фактори – вони важливі, але не домінуючі. Бо Святе Письмо говорить: «Не надійтеся на князів, на людського сина, бо в ньому спасіння нема» (Пс. 145, 3). Тобто шукати треба у чомусь такому, за що ти несеш відповідальність, або що є сталим, незмінним (окрім Бога, у нас цього немає). Хоча наше суспільство так виховане, що ми шукаємо опору у чомусь зовнішньому, у речах, які є дочасні, нетривкі, ненадійні. Вони можуть приносити певну радість, певне задоволення, але, на жаль, дуже тимчасово.

– Як Ви вже відзначили, цьогорічний фестиваль буде присвячений зустрічі. Але головна зустріч у житті людини – це зустріч з Богом. Що потрібно для цієї зустрічі?

– Зустріти Бога реально у своєму серці. Але є такі місця, де ця зустріч може відбутися дуже просто. Вірогідність цієї зустрічі є дуже великою і таких місць є дуже багато. Хоча я розумію, що ми зараз живемо у мультикультурному і поліконфесійному середовищі, і для багатьох людей храм вже не є таким особливим сакральним простором. І люди, які приходять у Шевченківський гай, часто дивляться на храми, які там є, не поглядом віруючої людини, а поглядом архітектурним, естетичним. Це треба враховувати, це нормально. Тобто те, що фестиваль буде проходити не лише у храмі, але й довкола храму, якраз і є викликом та відповіддю на це. Дійсно, ми створюємо такі майданчики, такі локації, де може відбутися зустріч з Богом – через віруючих людей, через спілкування з людьми, які Бога знають. І це є не лише сакральний простір, не тільки храм. Хтось приїде у храм, але хтось приїде на якусь інакшу локацію, інакший простір – і там, спілкуючись із вірянами, ці питання про мої стосунки з Богом – вони можуть виникнути. Зараз у нашому світі, та й не тільки у нашому, – це можна прочитати у Новому і Старому Заповітах, – ця зустріч з Богом може відбутися у дивний і дуже цікавий спосіб. Дія Святого Духа у нашій історії в особливий спосіб продовжується. І як Він готує ці зустрічі – іноді буває дуже цікаво.

Джерело: «Львівська пошта»

10 порад від о. Тихона Кульбаки, як правильно розпочати свій день

1. Перша година дня – золотий час, найважливіший час. Першу годину краще присвятити саморозвитку і роботі над собою. Не вмикайте жодних комп'ютерів і телевізорів. Щоб ніщо не забивало ваш мозок непотрібною інформацією. Займайтеся саморозвитком: молитвою, написанням особистих заміток, медитацією і роздумами, читанням Святого Письма або надихаючих книг. Пам'ятайте: наскільки ефективно пройде ваша перша година після пробудження, таким буде весь день. Займайтеся корисними справами і будьте дуже ефективні хоча б першу годину. Далі все піде саме.

2. Ранкові сторінки. Ранок – найкращий час для написання ранкових сторінок. Ранкові сторінки дуже добре звільняють голову від усього непотрібного. Коли пишу, то відчуваю зв'язок з собою самим. Ранкові сторінки – це те ж саме, що й ведення особистого щоденника.

3. Афірмації. Вранці так само корисно говорити позитивні твердження – вони задають хороший настрій на увесь день. Мені подобаються ось ці: «Кожен день я насолоджуюся життям», «Я святкую кожен свій день» і «Життя – це нескінченний потік радості, успіху і достатку».

4. Корисні книги. Можна читати потрібні книги. Тож якщо ви не любите щось писати, тоді читайте. Читайте хоча б 30 хвилин в день. Так можна прочитати не одну книгу, і навіть найскладнішу і важку можна осилити.

5. Займайтеся спортом. Кращий час для занять спортом – це ранок. Вранці набагато легше себе змусити займатися. Так, заради цього доведеться раніше вставати. Якщо вам важко привчити себе займатися спортом, тоді робіть це з ранку. Вранці опору набагато менше. Зробив діло – і весь день вільний. Це з часом стає корисною звичкою.

6. Важливі справи. Якщо ви працюєте на роботі або фріланс, то всі важливі справи плануйте на першу половину дня. Вранці навіть найскладніші спра-

ви робляться граючі. Тому здавна школи й університети працювали саме з 9 години. Вранці дуже висока творча активність.

7. План на день (тайм-менеджмент). Вранці добре займатися плануванням усього дня. Потрібно записати свої цілі на день і програму-мінімум того, що треба зробити.

8. Ранок має бути спокійним і розслаблюючим. Ніякого поспіху і нервування. Якщо у вас без цього не буває, то ви, можливо, пізно встаєте. Подруги можуть разом встати вранці. Обидва з ранку розподіляють час за таймером, щоби встигнути зробити всі справи і при цьому ще разом поспідати. Ранок – найкращий час, коли можна побути разом і поговорити відверто. Вечорами, коли обидва втомлені, вже не залишається на спілкування сил ні у нього, ні в неї.

9. Вправа на Подяку. Вранці так само можна записувати все, за що ви вдячні. Це налаштовує вас на потрібний лад. Записувати або промовляти потрібно все, за що ви вдячні Богові. Ви можете завести собі такий ритуал подяки. За що дякувати? За ваше здоров'я, ваші можливості, ваші таланти, здоров'я вашої половинки, ваших батьків, за їжу на вашому столі, за дах над головою.

10. Склянка води. Відразу після підйому випивайте по одній склянці води. Так ваш організм заповнить нестачу вологи, а ви самі швидше прокинетесь. Чудово, якщо це буде свячена вода.

Правильний початок дня може багаторазово підвищити вашу ефективність. Вранці дуже добре займатися саморозвитком. Якщо ваш ранок буде дуже продуктивним, то до обіду ви з подивом зауважите, як зробили все, що планували. У вас з'явиться вільний час, який можна витратити на улюблені заняття або пошук свого покликання.

Єдина складність – це привчити себе до раннього підйому. Так що перший час вам доведеться боротися з бажанням поспати.

Джерело: «Домашня Церква»

Подружжя. Шлях до святості

«У пошуку...» – такими словами найпростіше можна описати стан молодих людей. Вони шукають Бога у всьому, з чого складається їхнє життя: розпізнання покликання, укріплення ціннісних орієнтирів, світогляду, сфери професійного розвитку; в кожному кроці, який здатний змінити життя та наблизитися до святості.

Усвідомлюючи покликання до подружнього стану, варто замислюватися над місією, яка стоїть перед подружками. Часто закоханість затьмарює очі, а «метелики в животі» створюють ілюзію «кохання на все життя». Проте після одруження молодим людям вже недостатньо квітів та прогулянок, доводиться знімати рожеві окуляри та вчитися по-справжньому будувати стосунки. Для цього кожен з нас має три цеглини – віру, надію та любов:

Тепер же зостаються: віра, надія, любов – цих троє; але найбільша з них – любов (Коринтян 13:13)

В любові подружки пізнають та формують один одного. Інколи цей процес набирає шалених обертів. Не варто боятися чи приховувати гарячих емоцій, які у вас виникають. Прояв емоцій є індикатором до формування інструкції сімейного щастя, проте для негативних емоцій варто встановити чіткі межі. Для цього можна скористатися порадою зі Святого Письма і не переносити негатив у новий день:

Гнівайтеся, та не грішіте! Хай сонце не заходить над вашим гнівом (Ефесян 4:26).

Усі ми хочемо любити і бути любленими, відчувати любов. Та не лише служінням, мовчанням і покірною працею. Любов має право жити в словах, і ніколи не завадить почути від коханої людини ніжні слова любові, які щоразу здатні додавати нових барв у стосунки:

Язык лагідний – дерево життя, лукавий – пригноблює душу (Притовідки 15: 4).

Суть істинної любові до своєї половинки живе у щирій жертвовності, даруванні себе та бажанні зробити щасливими один одного:

Не затримуй добра від того, кому воно належить, коли твоя рука здоліє це зробити (Притовідки 3:27).

Часом подружки стикаються з випробуваннями та болем. Така форма шляху до святості, що змушує стати нас реальними чоловіками та жінками. Всією своєю силою, вірою, надією і любов'ю спрямовувати на свого друга Божу любов, джерело якої міститься в кожному з нас. Вона призначена людям, які є поруч. Її дарування створює відчуття того, що справжня любов є «зв'язком досконалості»:

А над усе будьте в любові, що є зв'язок досконалості, і нехай панує в серцях ваших мир Христовий, до якого ви були покликані, в одному тілі, та й будьте вдячні (Колосян 3: 14-15)

Як говорив, Блаженіший Любомир Гузар: «Чоловік і жінка, з'єднані в подружжі, покликані одне одного освячувати, допомагати одне одному бути добрим».

Маючи мир Христовий в серці та усвідомлення цінності того зв'язку досконалості подружжя, ви зможете виконати найголовнішу місію – допомагати один одному наблизитися до святості. Тож плекайте любов подружню та крокуйте до святості разом!

Ольга ЧАПЛИК, «ДивенСвіт»

8 речей, яких уникають щасливі пари у шлюбі

Нещодавно я спостерігала, як жінка грюкнула дверима машини перед носом чоловіка і нервово помчала в супермаркет. Потім поруч зі мною сиділа пара: чоловік не відводив погляду від телефону увесь час, поки його дружина розповідала про свої побоювання з приводу одного з їхніх дітей. А ще побачила пост у Фейсбуці однієї жінки, в якому вона з обуренням розповідала про свого чоловіка...

Стосунки – складні, і всі ми робили щось на зразок описаного вище. Дуже часто ми сприймаємо наші подружжя як даність і забуваємо, що хороші взаємини не стаються самі собою – для цього потрібна праця.

Пропоную вісім речей, яких уникають здорові подружні пари:

Негативно відгукуватися один про одного в соцмережах

Тільки 12-річні діти негативно відгукуються про своїх хлопців або дівчат в соцмережах. Це злісний спосіб привернути до себе увагу і випустити пару, тоді як емоційно здорова реакція – поговорити про свої невдоволення з другою половиною у відповідний час. Не намагайтеся залучити інших на свою сторону в соцмережах і взагалі будь-де.

Робити пріоритетом свою кар'єру, а не взаємини

Кар'єра – справді важлива. Але якщо ви намагаєтесь рухатися у всіх можливих напрямках, то в підсумку обов'язково щось втратите і чомусь приділите менше уваги. Чимось в житті доведеться пожертвувати. Але ваша мета – переконатися, що це не є ваші взаємини. Ви завжди можете знайти іншу роботу, але у вас тільки один шанс побудувати міцні стосунки на все життя з коханою людиною.

Проводити весь свій «спільний час» з різними гаджетами

Звичайно ж, буде безліч випадків, коли ви перебуватимете разом і користуватиметесь різними технологіями, але здорові пари знають, як відкласти телефони й

комп'ютери, вимкнути телевизор і провести якісно спільний час. Здорові пари не перевіряють Фейсбук під час вечері. Ми з чоловіком завели правило: щовечора після роботи відкласти телефон у сторону, щоб ні на що не відволікатися під час вечері або спільно проведеного часу.

Уникати складних тем

Якщо ви не можете спілкуватися на складні теми, це означає, що у вас відсутній тісний зв'язок. У шлюбі бувають досить непрості періоди, коли разом доводиться приймати складні рішення. Для вас не може бути табу-тем.

Карати один одного

Покарання часто виражається в мовчанні, відмові в ставлених стосунках або просях любові. Здорові пари знають, коли під час сварки добре зупинитися, а також вміють миритися і знаходити рішення.

Чи не прощати

Стосунки ґрунтуються на прощенні. Ви не можете підтримувати здорові взаємини без вміння і готовності пробачати. Навіть у найідеальніших, на перший погляд, стосунках є моменти, коли треба пробачити чи попросити пробачення.

Завжди говорити «так»

Здорові пари мають певні рамки – в родині, з друзями і одне з одним. Якщо я багато часу проводила на роботі протягом тижня, а мій чоловік просить мене зустрітись з друзями в п'ятничний вечір, то хто винен в тому, що я розлютилася на нього по дорозі додому, бо не хотіла нікуди йти? Я – сама. Здорові пари знають свої обмеження, вміють просити про допомогу і розуміють, що «ні» в певних питаннях – це остаточна відповідь.

Кидати рушник на ринг

Здорові пари не здаються, коли все складно, навіть якщо дійсно важко. Якщо ваша друга половина важлива для вас, то ви все пройдете. Для здорових пар все кинути – це не вихід і не вирішення.

Переклад Наталії ПАВЛИШИН з relevantmagazine.com

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78

TEL: 0 (63) 554 87 78

TEL: 0 (67) 679 05 06

E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET

WWW.NAZARET.ORG.UA

ТАК ОЧЕВИДНІ ЧИННИКИ ЯК ІЗОЛЯЦІЯ ВІД ПАТОЛОГІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА, ЗДОБУТТЯ НЕОБХІДНОГО ДОСВІДУ І НАДБАННЯ СОЦІАЛЬНИХ НАВИЧОК, НОВІ ЗНАЙОМСТВА, ПОСТІЙНА ПІДТРИМКА, МОЖЛИВІСТЬ ПРОДОВЖЕННЯ НАВЧАННЯ ПІСЛЯ ПРОХОДЖЕННЯ КУРСУ - Є ВЕЛИЧЕЗНОЮ ПЕРЕВАГОЮ ЗРЦ "НАЗАРЕТ"

Шлях до Емаусу

Дорога до Емаусу – далеко не найважливіша траса у Палестині часів Ісуса. Та й сам Емаус – не Єрусалим, а так собі – невелике село. І ті з його учнів, які туди прямували у день воскресіння, також не Петро з Павлом, а так собі – звичайні рядові послідовники Ісуса з Назарету (навіть ім'я до нас дійшло лише одного з них). Проста звичайна дорога, що віддаляла тих мандрівників від центру подій, від місця, де вже з самого ранку коїлися, як їм переповідали, якісь незвичні та незрозумілі речі.

Дорога до Емаусу повертає надію кожному з нас – простих, звичайних «рядових» послі-

довників Спасителя. Бо не в спецефектах і не в спецстатусах, і не суперзіркам зі спецстатками з'являється того ранку воскреслий Господь, а так – простим мандрівникам...

Життя – рух. Коли в житті з'являється мета, воно перетворюється на мандрівку. Не можна сидіти на місці. Найважливіше завжди очікує нас поза мурами вибудованих нашими страхами захисних фортифікаційних споруд. Світ – безмежний, і в ньому багато Добра та Краси. Їх слід комусь відкрити. Не варто залишатися у власній тіснєві. Людство все ще потребує першовідкривачів, здатних пронизати навіть звичне та буденне поглядом віри і побачити нові можливості. Місце відправлення – тут і зараз, конкретна мить людського життя, коли диво торкається чуттів та уяви. Тільки справді відважні здатні повірити, що серце палає не даремно. Тільки віра здатна наповнити вітрила їхніх мрій. Віра в те, що Любов таки сильніша. Навіть за смерть.

У кожного – власний шлях до Емаусу, власна мандрівка до зустрічі з найсуттєвішим – із тим, що наповнює сенсом кожен крок, відкриває нові обрії, нові світи. Не можна завмирати в смертельному безрусі. Життя вимагає доріг. І одна з них неминуче провадить до Емаусу. А найважливіше на тій дорозі – не пройти повз мить, коли «палає твоє серце»!!!

о. Андрій Зелінський, ТГ, «ДивенСвіт»

Сотні вбитих християн не викликали резонансу в ЗМІ

Вражає масштаб і цинічність теракту на Шрі-Ланці, що стався 21 квітня якраз під час Великодніх богослужінь. А ще вражає мовчання світу з цього приводу. Після вбивства 253 людей (серед яких 43 – діти) ми не побачили відповідної реакції ні світових медіа, ні ключових політиків. Сотні вбитих християн не викликали резонансу, провідні світові лідери не випереджують один одного із заявами про засудження радикального ісламу, не кажучи вже про публічну оцінку його історії та терористичної діяльності ісламістів на Близькому Сході і в Європі. Для ЗМІ ця тема – табу, і навіть масштабні теракти, як на Шрі-Ланці, не можуть змінити політичного тренду не компрометувати іслам як релігію.

Весь світ був шокований фотографією трирічного хлопчика, що загинув у Середземному морі, коли разом з батьками

прямував до Європи; ми бачили справжній медіашторм після теракту в Новій Зеландії (що, звичайно, піднімало на поверхню як теракт Андреса Брейвіка, так і різноманітні звинувачення правих у «розпалюванні ворожнечі»).

Що ж відбувається сьогодні після страшною серії вибухів на Шрі-Ланці? Окрім заяв зі співчуттями, не видно практично нічого. Мейнстрімні ЗМІ не ставлять цю подію в центр уваги, політики обмежуються короткими заявами чи просто твітами. І як взагалі розуміти заяви зі співчуттями від лідерів демократів у США? Барак Обама та Хілларі Клінтон висловили співчуття не християнам, а «великоднім шанувальникам» («easter worshippers»). «Великодні шанувальники» – це евфемізм, який використовують люди, що не хочуть говорити слово «християни». У

свідомості лівих християни не

можуть бути пригніченою групою, для них вони не жертви, вони не звикли ототожнювати жертв із провідною релігією Європи, яка і сформувала Західну цивілізацію, історію якої ліві вважають «тиранічною».

Після жахливого розстрілу в Новій Зеландії ніхто не приховував релігійної приналежності жертв і мотиву злочинця здійснити теракт саме проти релігійної групи. Натомість реакція світу на вибухи в церквах Шрі-Ланки не відзначилася однозначністю в релігійній мотивації злочинців.

«Amnesty International» не виступає із заявами про небезпеку радикального ісламу та злочинів на ґрунті релігійної ненависті, натомість закликає побороти «ісламофобію». Поряд з цим, інші ліві «правозахисники» відкрито ігнорують той факт, що найбільша переслідувана група у світі – це якраз християни, які зазнають утисків по всьому світу.

Найбільший трагізм ситуації полягає в тому, що доки світ ігнорує реальну небезпеку, кричущу загрозу для християн, останні продовжують гинути від рук терористів та авторитарних режимів Азії й Африки.

Джерело:

«Християни для України»

Вітаємо ювілярів!

У червні святкують ювілей:

35-річчя священства – о. Петро Кузь (12.06)
30-річчя священства – о. Володимир Кепич (04.06)
30-річчя священства – о. Ростислав Колупаєв (11.06)
25-річчя священства – о. Ігор Чемеринський (16.06)
25-річчя священства – о. Олег Тишкун (26.06)
20-річчя священства – о. Юрій Сенчук (06.06)
15-річчя священства – о. Юрій Чудяк (06.06)
15-річчя священства – о. Михайло Цегельський (27.06)
10-річчя священства – о. Юрій Чорній (07.06)

70-річчя уродин – о. Мирослав Німак (20.06)
60-річчя уродин – о. Михайло Димид (24.06)
50-річчя уродин – о. Юрій Сенчук (03.06)
45-річчя уродин – о. Тарас Мица (28.06)
45-річчя уродин – о. Роман Тереховський (28.06)

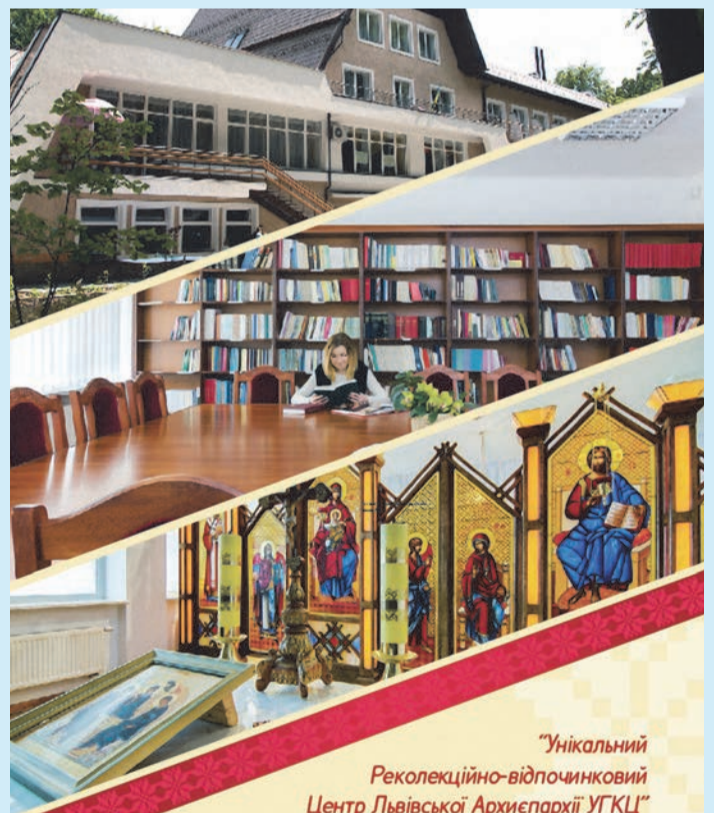
У день 46-річчя о. Зіновія Боднара

парафіяни Білогорці висловлюють щире подяку за добре серце, відкритість до людей, за Вашу добру християнську справу та служіння.

Від щирого серця вітають о. Зіновія з днем народження та бажають миру і світлого життя, добра і праведного душпастирського, благополуччя і незламної віри, великих надій і честі, радості серця і душі на многії та благії літа!

З повагою,

Марія Фігель з родиною і Марія Шевчук з родиною

«Унікальний
Реколекційно-відпочинковий
Центр Львівської Архієпархії УГКЦ»

Світлиця

Реколекційно-Відпочинковий Центр

Львів-Брюховичі,
вул. Широка, 4

SVITLYCIA.ORG.UA | (380-32) 244-81-02

Свідцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і
редагувати матеріали. За достовірність фактів відпо-
відає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і
відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Ре-
дакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл.№